

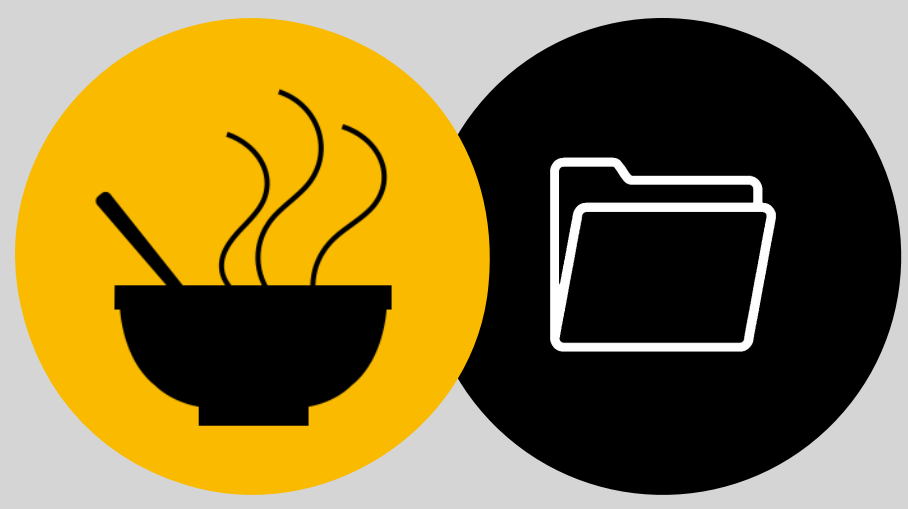

KiffeSoef

persoonlijke verhalen

my-classroom.online

Rudolf belandt plotseling in het ziekenhuis

91 dagen totaal verlamd.

Niet bewegen.

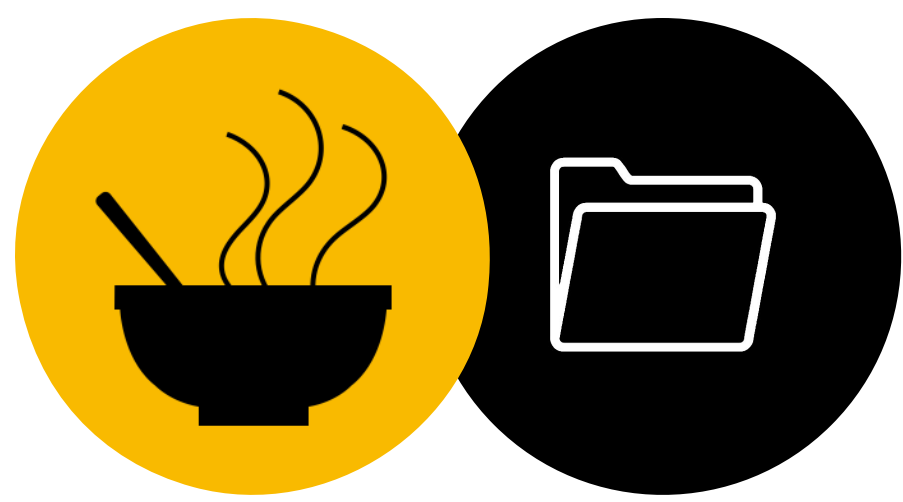
Niet praten.

En niet meer ademen.

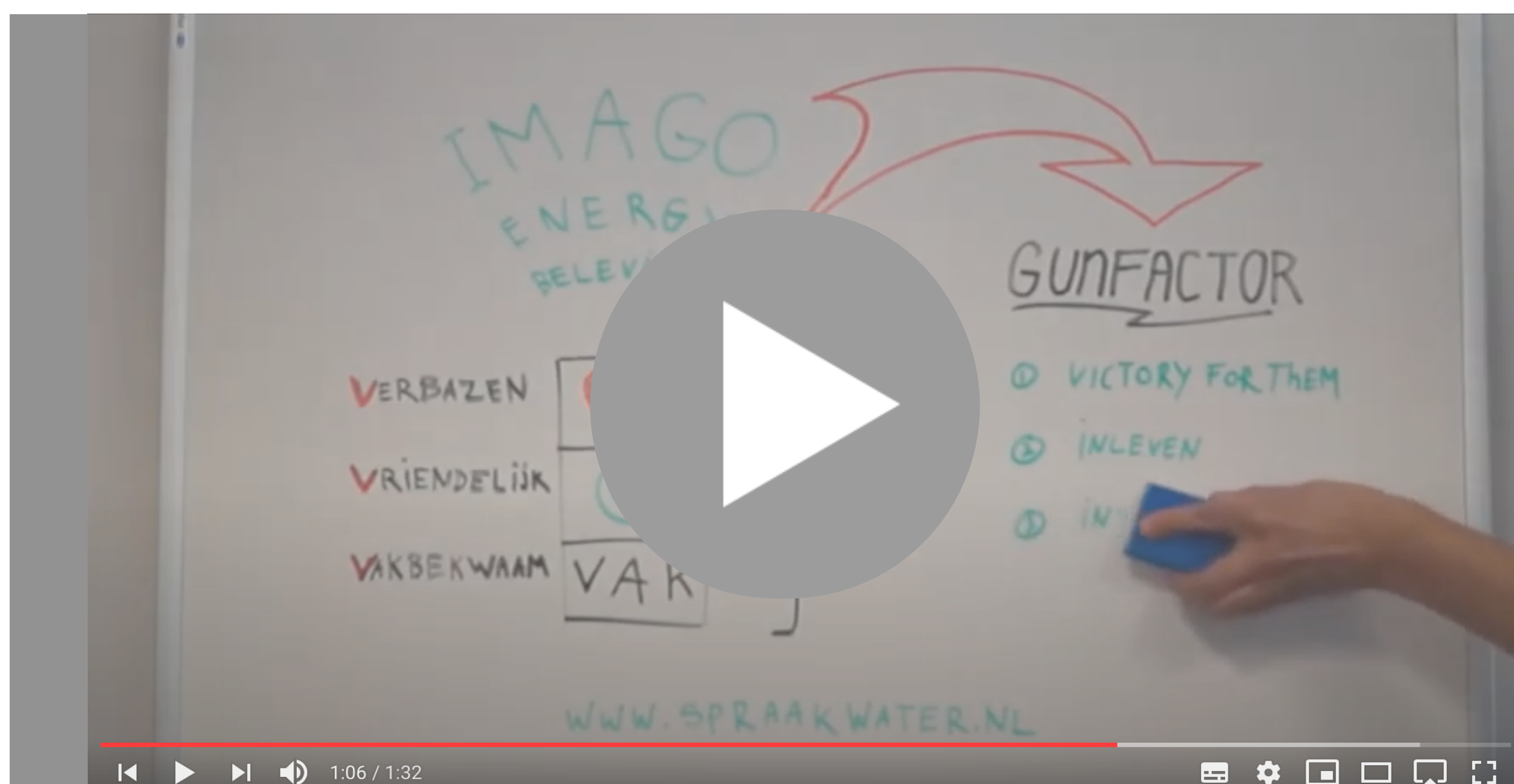

Klik op
foto
voor
korte bio

Tijdens zijn maanden durende herstel,
blogt hij over zijn ervaringen in het ziekenhuis.

Bekijk eerst deze video:

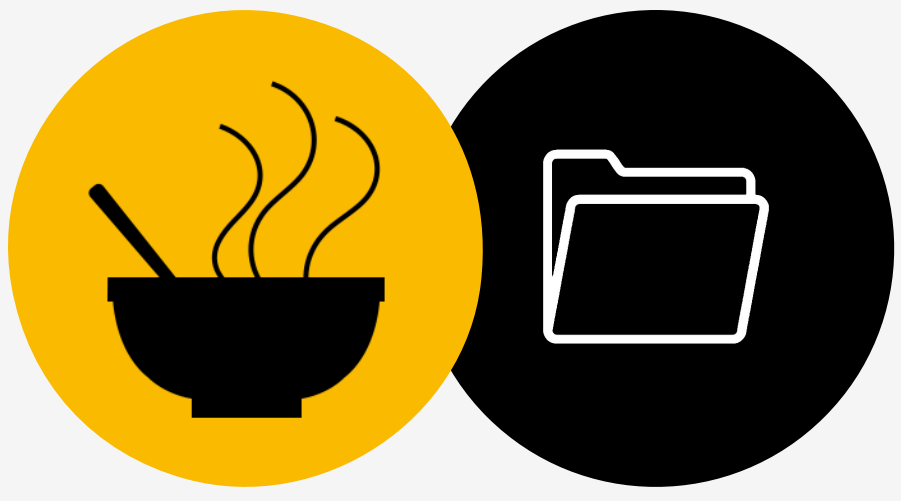
Gunfactor Levels

Type: live-animation

Duur: 1 min 32 sec

my-classroom.online

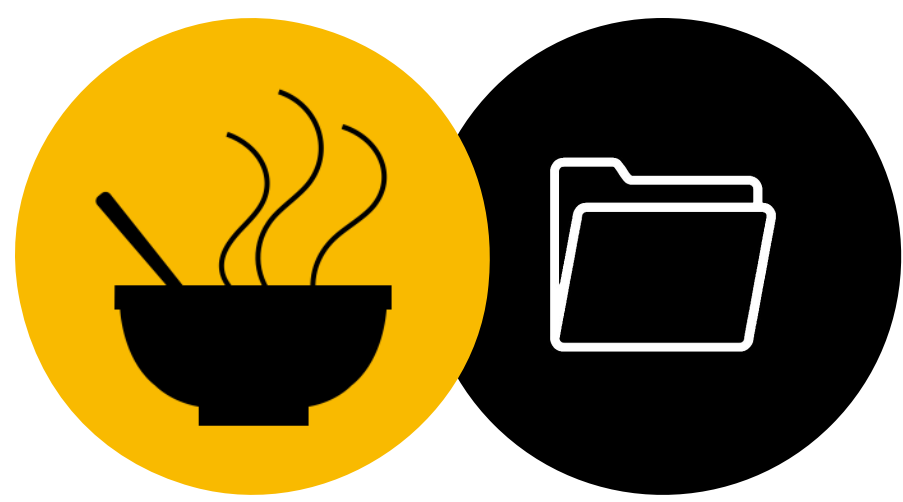
Jij kunt in elk contactmoment het verschil maken en een 9+ scoren!

Laten merken dat je de ander ziet, hoort en erkent. Een positieve beleving creëren voor een ander. Een beleving die vakbekwaamheid en klantgerichtheid overstijgt. Daarmee overtreft je verwachtingen.

Je bevordert het vertrouwen, stimuleert de samenwerking en verdubbelt daarmee je gunfactor en uiteindelijk ook de omzet.

Op welke manier ga jij vandaag verwachtingen overtreffen en anderen doen verbazen?

Bestudeer een aantal opties op de volgende pagina!

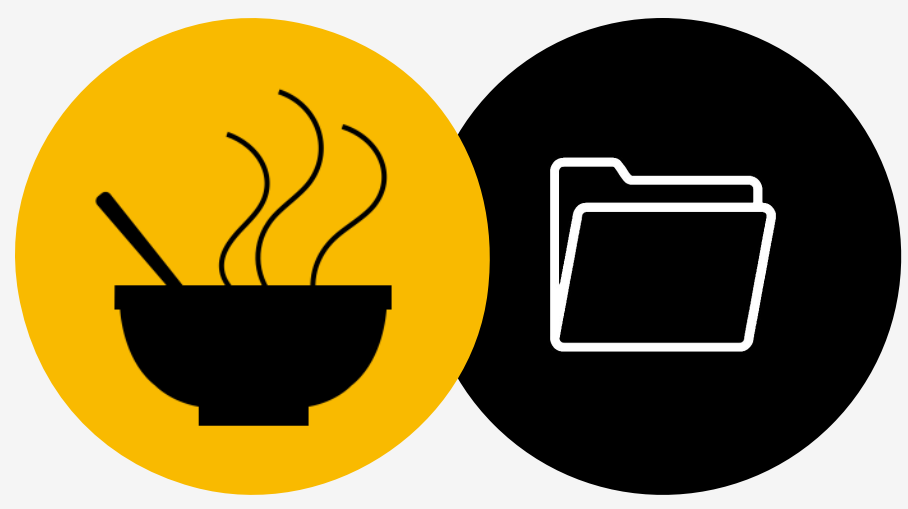
Bekijk eerst deze video:

Gunfactor Alfabet

Type: face-time

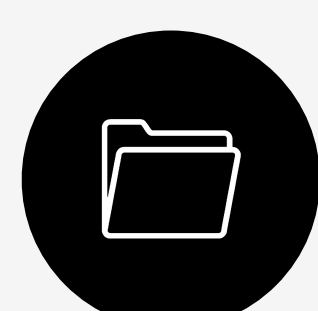
Duur: 3 min 34 sec

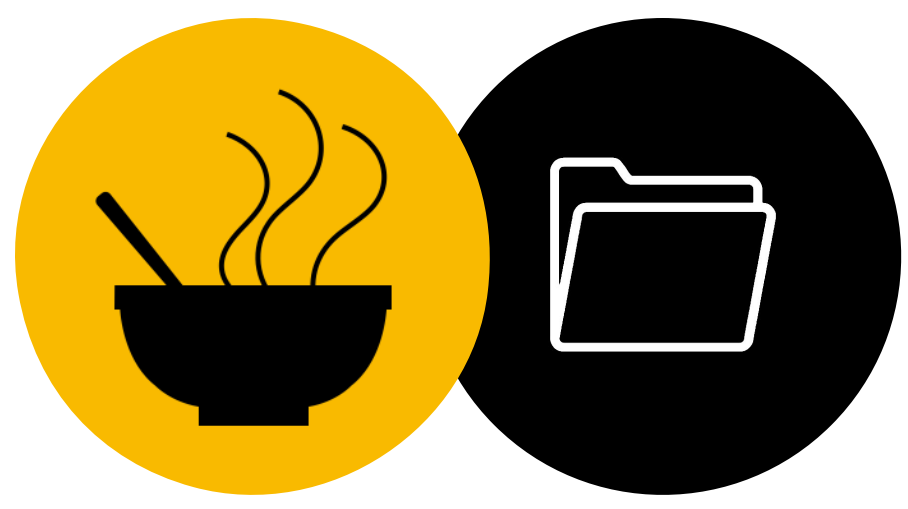

Verbazingwekkend Voorbeeldgedrag

(A t/m Z)

Aandacht geven	Niet veroordelen
Begrip tonen	Op en top vriendelijk zijn
Complimenten maken	Passie tonen
Dank je wel zeggen	Querulant gedrag vermijden
Eerlijk zijn	Respect tonen
Flexibel zijn	Schuld op je nemen
Geduld hebben	Transparant zijn
Hulp bieden	Uitzonderingen maken
Interesse tonen	Vergeven
Jezelf zijn	Waardering geven
Kwetsbaar opstellen	Xenofobie vermijden
Luisteren	Yes You Can! zeggen
Mensen vertrouwen geven	Zekerheid bieden

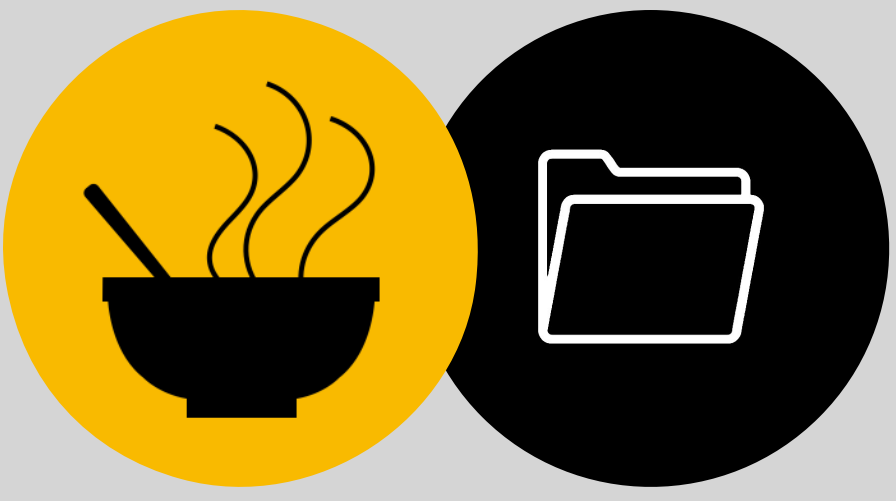

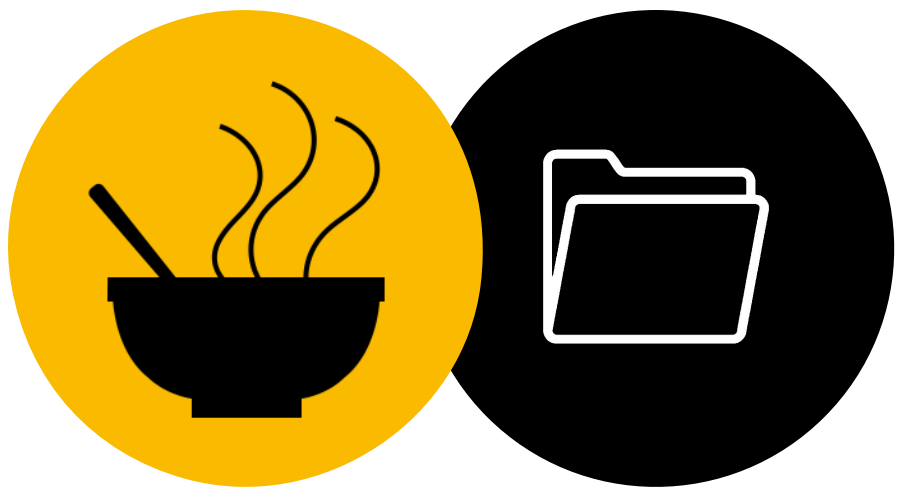
Inhoud

1. GBS	11. Ik hoop dat GOD bestaat
2. Vrijdag 10 oktober 2008	12. Ajudo!
3. Grappenmaker	13. Wees toch een vent!
4. Experiment	14. Dodenlijst
5. Koffiepauze	15. Vriendschap
6. Vier benen	16. De fysiotherapeut
7. Heroïne	17. Meisje van 19 jaar
8. Ray-Ban	18. Het mag wat kosten
9. Het Alfabet	19. Feedback
10. Mijn neef is inkoper!	

GBS: Guillian Barré Syndroom

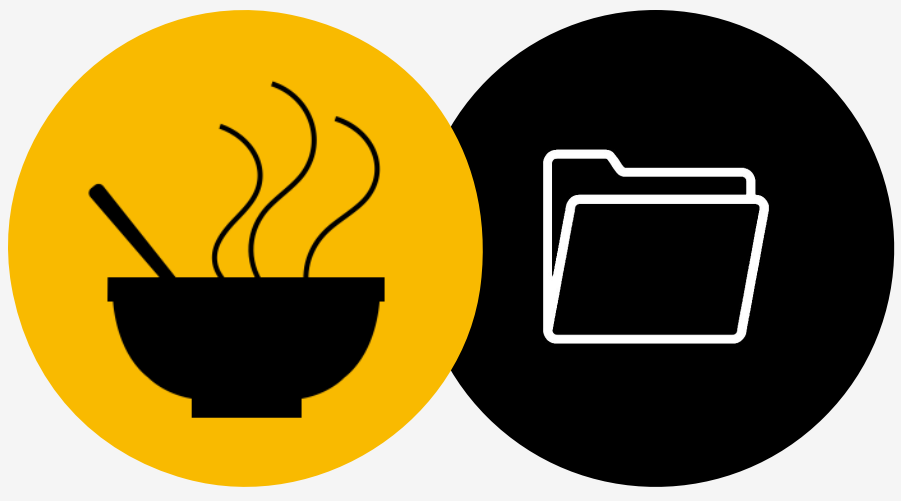
Syndroom van Guillian Barré

Bron: Wikipedia. Het syndroom van Guillain-Barré (GBS) ook wel syndroom van Landry-Guillain-Barré-Strohl is een vorm van polyneuropathie en wordt ook wel polyradiculoneuropathie genoemd. Het is een perifere zenuwaandoening; de axonen degenereren en er vindt demyelinisatieplaats (myeline is een substantie die zenuwen omhult, beschermt en helpt bij prikkeloverdracht).

De oorzaak is vaak een auto-immuunreactie na een infectie. Meestal geneest de patiënt na een tijdje vanzelf, maar soms is de aandoening chronisch. Er is dan sprake van chronisch inflammatoire demyeliniserende polyneuropathie oftewel CIDP.

In Nederland wordt jaarlijks ongeveer 1 op de 100.000 mensen getroffen door GBS.

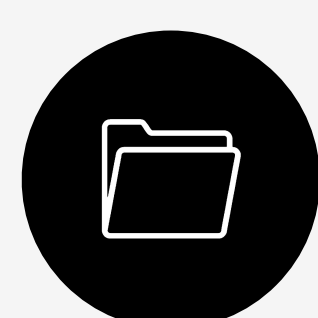

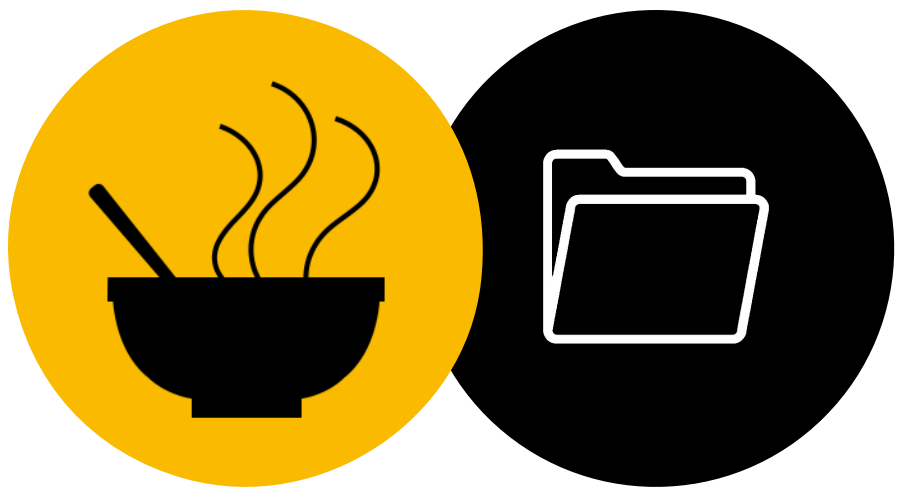

Verschijselen

Onder andere:

- tintelingen en gevoelsverlies (beginnend in de benen, later ook in de armen)
- moeite met lopen
- slikproblemen
- snel toenemende spierzwakte
- ademhalingsproblemen
- verlies van reflexen
- spierverlamming

Typen

Er zijn vier typen GBS:

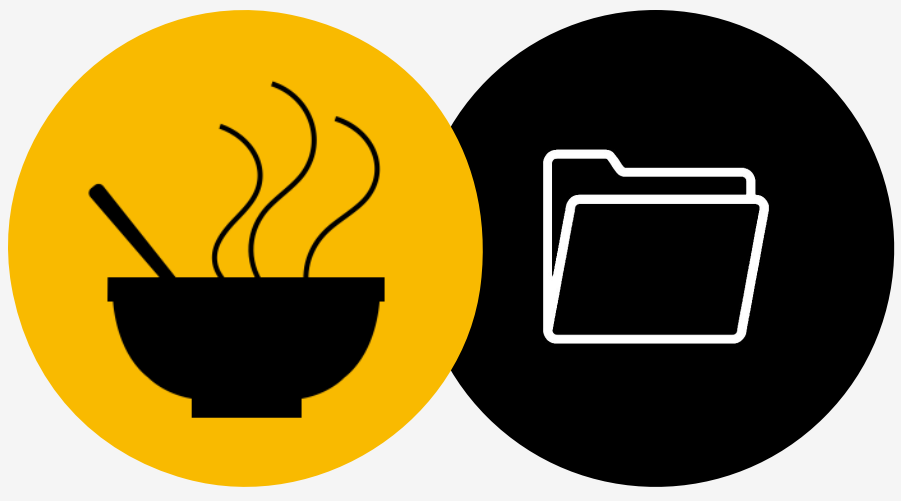
Gemengd motorisch-sensibel type; gevoelsstoornissen en verlamningsverschijnselen. Ongeveer 75% van de GBS-patiënten in Nederland heeft dit type.

Puur motorisch type; naast wat tintelingen (gevoel) alleen spierverswakking. Ongeveer 20% van de GBS-patiënten in Nederland heeft dit type.

Syndroom van Miller-Fisher; spierzwakte begint in de oogleden, waardoor deze laag gaan hangen. Ook kan met moeite hebben met het bewegen van de ogen. De ziekte kan zich uitbreiden naar andere lichaamsdelen maar dit hoeft niet.

Een vorm van GBS waarbij spierzwakte begint in de keel, de tong en het gezicht. Uitbreiding kan plaatsvinden maar het hoeft niet.

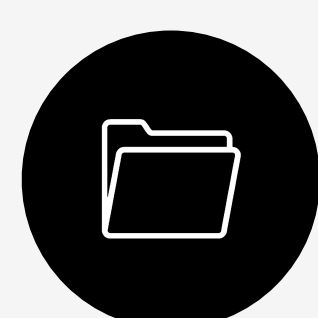

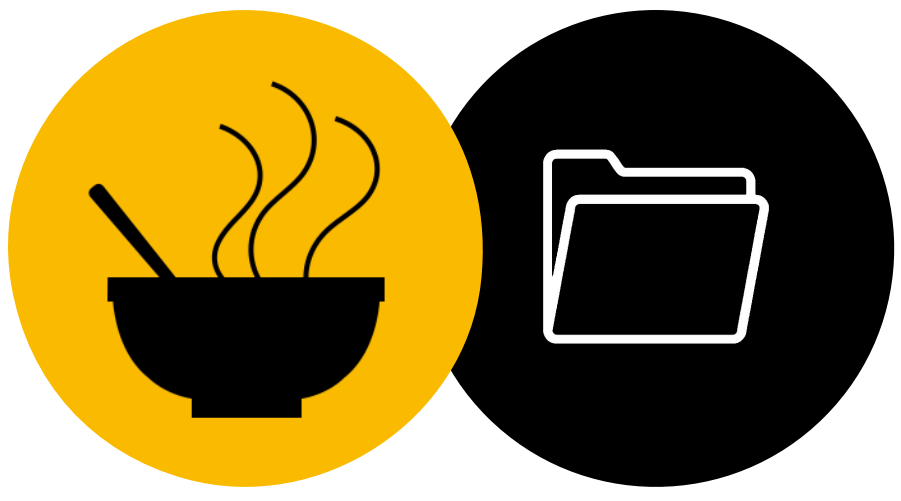

Diagnose

Om de diagnose syndroom van Guillain-Barré te mogen stellen moet er voldaan worden aan enkele criteria:

- een snel opkomende spierzwakte of verlamming, in beide lichaamshelften ongeveer evenveel, die van beneden naar boven 'opstijgt'.
- gevoelsstoornissen (meestal).
- verlies/vermindering van reflexen.
- verhoogd eiwitgehalte in het vocht rondom het ruggenmerg.
- aanwijzingen die duiden op zenuwveranderingen (gebaseerd op elektromyografie).
- Daarnaast is het belangrijk dat andere oorzaken worden uitgesloten alvorens de diagnose GBS te stellen.

Verloop

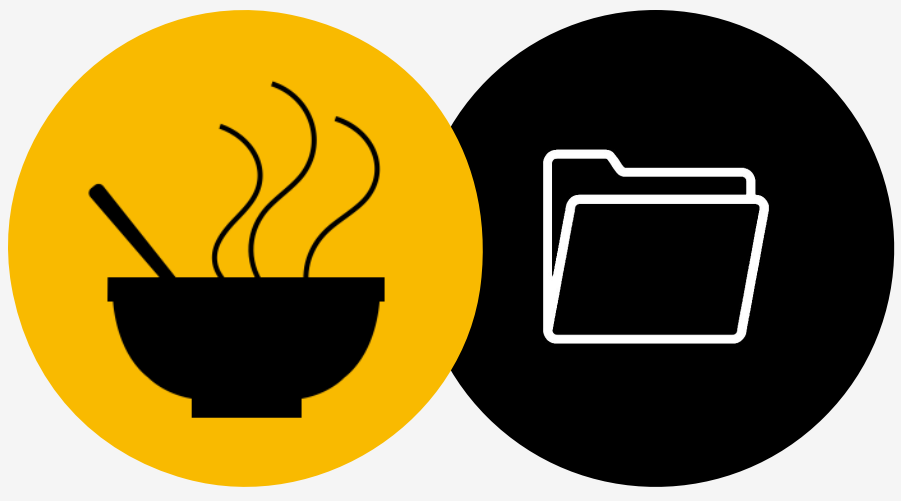
GBS uit zich bij verschillende patiënten op verschillende manieren. Het algemene verloop is als volgt:

De eerste fase: er treden verlamningsverschijnselen en gevoelsstoornissen op. De verschijnselen worden snel erger en bereiken hun maximum na twee tot drie weken. Bij een ernstige vorm van GBS treedt de spierverzwakking ook op in het hart, de ademhalingspijnen en de bloedvaten.

De tweede fase: ook wel plateaufase genoemd. De verschijnselen worden niet erger maar nemen ook niet af. Deze fase kan één tot vier weken duren, maar soms ook twee tot drie maanden.

De derde fase: oftewel de herstelfase. Deze periode kan tot drie jaar duren. Het lichaam moet weer wennen aan spieractiviteit, men moet dan ook voorzichtig zijn met sporten tijdens deze periode omdat spieren en pezen overbelast kunnen raken.

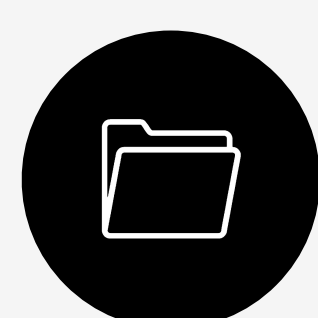

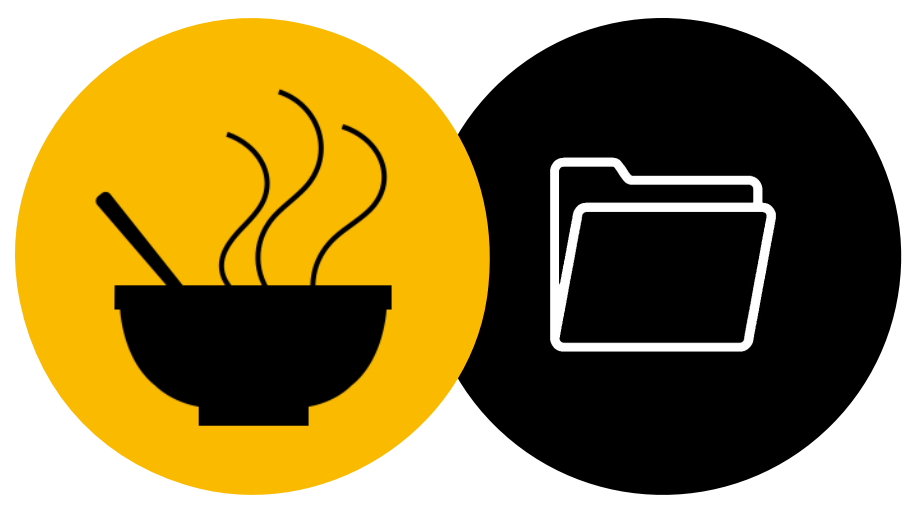
Behandeling

Het toedienen van immunoglobuline; een eiwit in het bloed dat een rol speelt bij afweerprocessen. Worden de immunoglobulines in het begin van de ziekte toegediend dan gaan ze verergering tegen.

Ziekenhuisopname. Goede verpleging en opvang terwijl men afwacht tot de verschijnselen verbeteren.

Belangrijk is van de verworven mogelijkheden op dagelijkse basis te onderhouden, met of zonder hulp van kinesitherapeut.

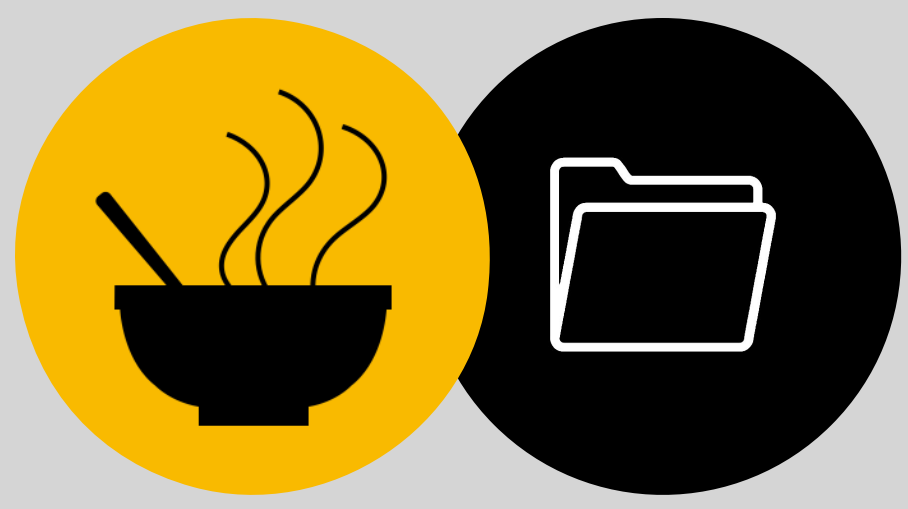

Reflectie opdracht:

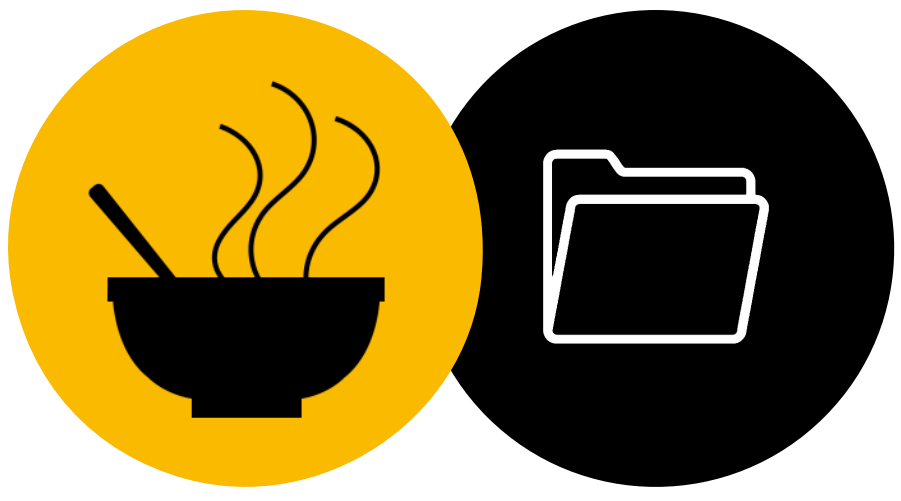
Wat kon beter? Wat ging goed?

Aandacht geven	Niet veroordelen
Begrip tonen	Op en top vriendelijk zijn
Complimenten maken	Passie tonen
Dank je wel zeggen	Querulant gedrag vermijden
Eerlijk zijn	Respect tonen
Flexibel zijn	Schuld op je nemen
Geduld hebben	Transparant zijn
Hulp bieden	Uitzonderingen maken
Interesse tonen	Vergeven
Jezelf zijn	Waardering geven
Kwetsbaar opstellen	Xenofobie vermijden
Luisteren	Yes You Can! zeggen
Mensen vertrouwen geven	Zekerheid bieden

Vrijdag
10 oktober
2008

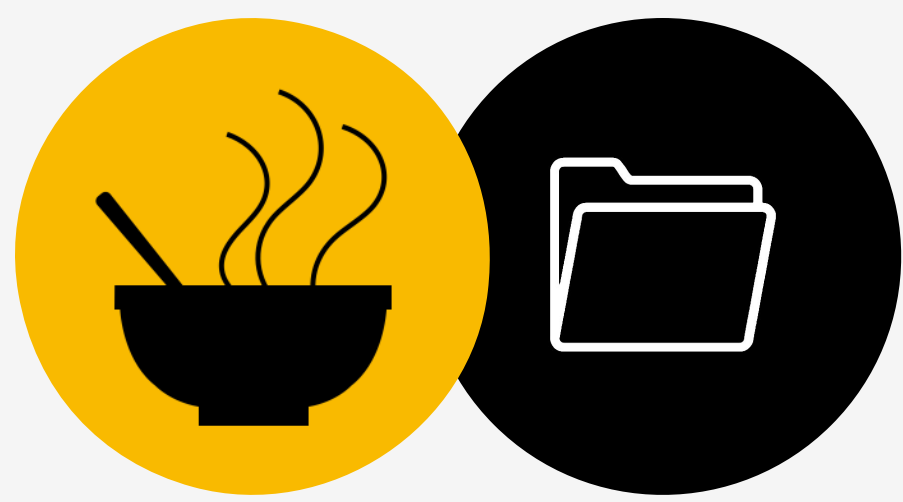
Vrijdag 10 oktober 2008

Het is vrijdagavond 10 oktober 2008. Ik zit met Tim (beste vriend) in Pathe de Kuip te kijken naar een film. Ik voel me niet lekker.

Onrustig, tintelingen in mijn rechterbeen. Aangezien ik bijna 100 kilo weeg, vermoed ik dat mijn broek te strak zit. Het zal zo wel over gaan. Ik doe stiekem mijn broeksknoop los en masseer mijn bovenbeen. Na 30 minuten tintelt het nog steeds. Morgen maar weer starten met hardlopen, water drinken en gezonder eten.

Die nacht doe ik nauwelijks een oog dicht. Ik denk sowieso al snel dat ik doodga. Pijn in mijn hoofd: ik heb een tumor. Pijn op mijn borst: ik heb een hartaanval. Tintelende benen? Die ken ik nog niet. De volgende dag wordt het erger. Tintelende handen en een verdoofd gebit. Wat mij opvalt is dat ik alle pijntjes aan de rechterkant van mijn lichaam voel. Nu weet ik het: een hersenbloeding. Ik ga dood! Ik onderzoek mijzelf in de spiegel, heb ik een scheef gezicht of een hangende mond?

Zaterdag 11 oktober

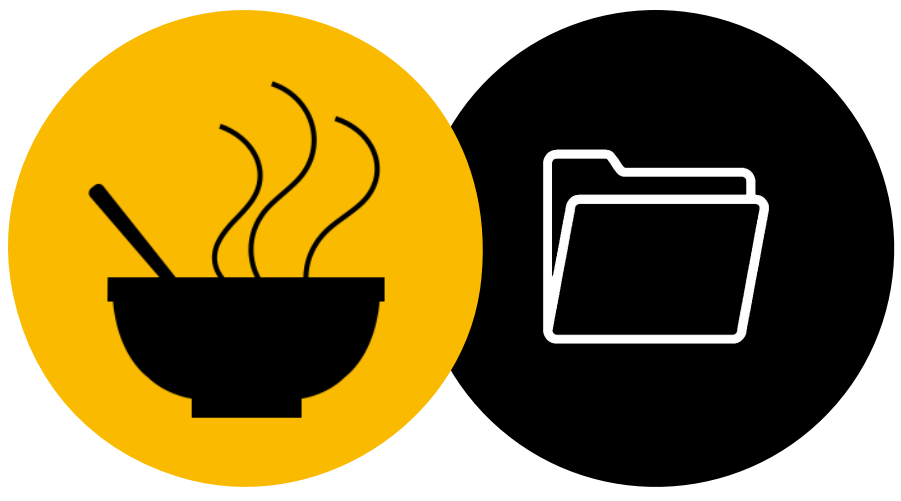
Zaterdagmiddag naar de dokter van de huisartsenpost. "Meneer Juliet, wilt u even rechtop staan met uw ogen dicht. En nu uw wijsvinger naar het puntje van uw neus brengen." Nog meer testen: met een hamer op mijn knieën slaan. Op mijn hielen lopen. Tong uitsteken. "Meneer Juliet, heeft u een drukke baan?" "Jazeker, maar daar maak ik me niet zo druk om." Diagnose: stress met als gevolg hyperventilatie. Oplossing: Oxazepam, daar wordt u rustig van.

Zaterdagavond afgesproken in het Holland Casino in Utrecht met Perry (beste neef), Jan (beste neef) en Wulfert (vriend). Ik voel me kut, maar wil niet afzeggen. Ik rij samen met Jan, maar laat Jan rijden in mijn auto. Later krijg ik ook pijn in mijn buik, maar dat komt omdat ik binnen 20 minuten 500 euro verlies aan de pokertafel.

Zondag 12 oktober

Zondagochtend **my-classroom online** **naar de dokter, maar deze verzint niks**

nieuws. Of ik maandag maar even bij mijn eigen dokter langs kan

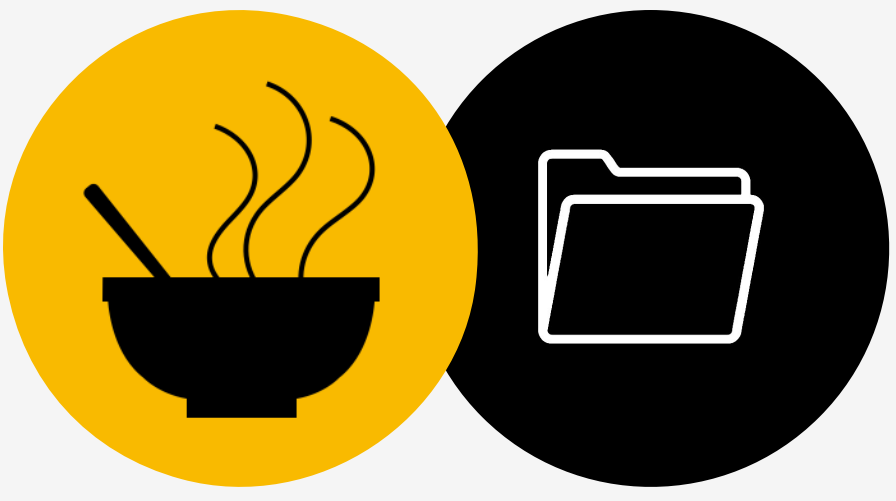
Zondagavond ga ik langs bij mijn vriend Dion. Ik weet dat hij mensen helpt met het doorgeven van energie. Ik geloof daar eigenlijk niet in, maar ik geloof wel in Dion. Baadt het niet, dan schaadt het niet. Er gebeurt iets onverwachts. Tot twee keer toe stroomt er enorm veel energie door mijn lijf. Hij kan het echt! Misschien kan ik vannacht beter slapen.

Maandag 13 oktober

Op maandagochtend is het altijd erg druk in de wachtkamer van de dokter. Ik strompel naar binnen er zie mensen kijken naar mijn gestrompel.

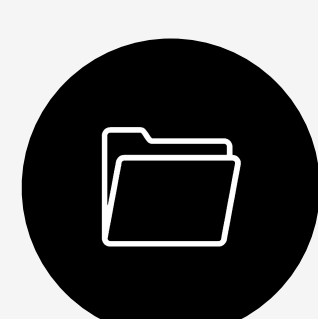
"Wat zou die vent mankeren?" zie ik ze denken. Alle stoelen zijn bezet en niemand biedt mij een plek aan. Alleen in de speelhoek is er een kinderstoel vrij. Ik neem plaats en wacht 45 minuten lang op mijn beurt.

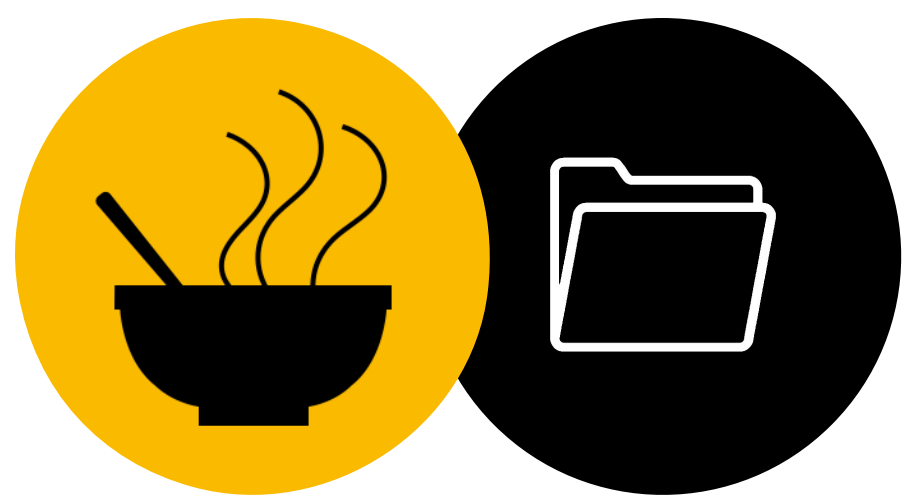

Mijn dokter weet het ook niet. Wel stuurt hij mij naar een specialist in het ziekenhuis. Een Neuroloog. In de roos, want ik mag direct blijven. Toch word ik naar huis gestuurd. Er is geen bed beschikbaar. Ondertussen bel ik huilend met Perry en met Tim. Ik vertel ze dat ik voel dat er echt iets mis is en dat ik vandaag word opgenomen in het ziekenhuis. De telefoon gaat; een uur later lig ik op een ziekenhuisbed in Schiedam. Een dag later weten ze wat het is en weer een dag later wordt de behandeling voor Guillain-Barré gestart.

Tim wist het maandag al, geGoogled. Ook mijn neef Roderik (neuroloog) wist op basis van de symptomen wat er aan de hand was.

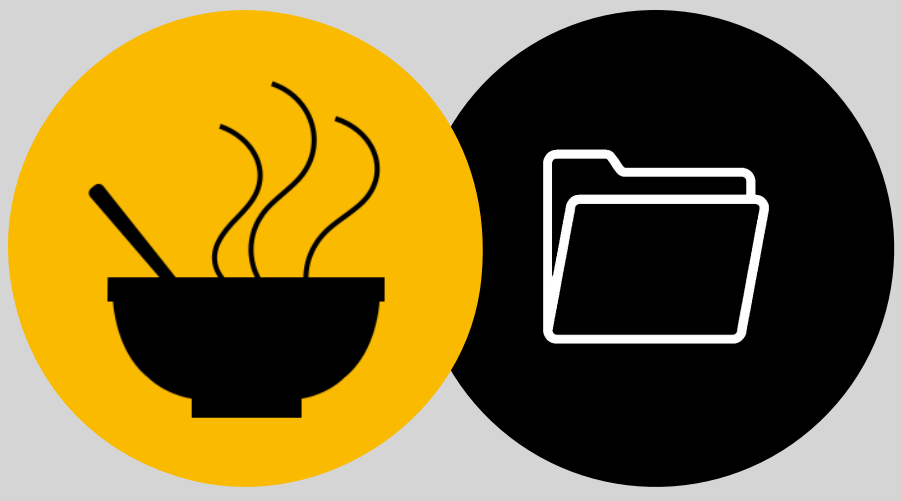

Reflectie opdracht:

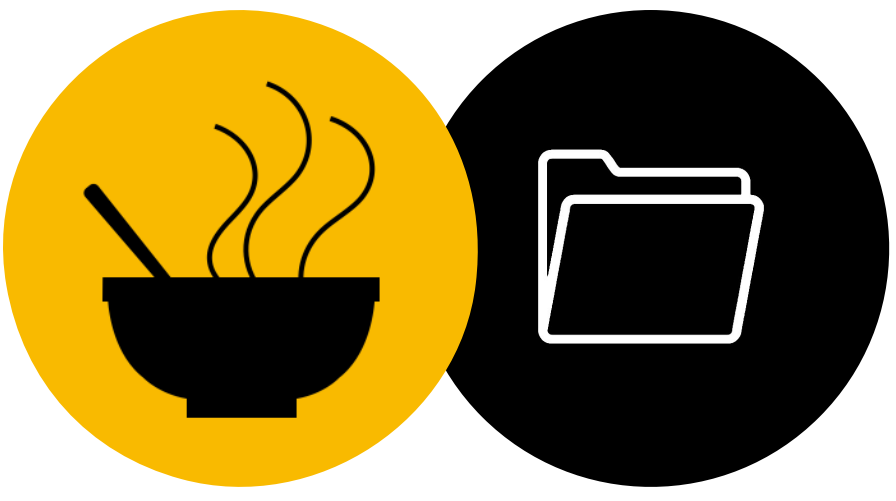
Wat kon beter? Wat ging goed?

Aandacht geven	Niet veroordelen
Begrip tonen	Op en top vriendelijk zijn
Complimenten maken	Passie tonen
Dank je wel zeggen	Querulant gedrag vermijden
Eerlijk zijn	Respect tonen
Flexibel zijn	Schuld op je nemen
Geduld hebben	Transparant zijn
Hulp bieden	Uitzonderingen maken
Interesse tonen	Vergeven
Jezelf zijn	Waardering geven
Kwetsbaar opstellen	Xenofobie vermijden
Luisteren	Yes You Can! zeggen
Mensen vertrouwen geven	Zekerheid bieden

Grappenmaker

Grappenmaker

Ik ben een grappenmaker. Nou ja, ik doe mijn best. Vaak ben ik de enige die erom kan lachen. Ik weet nog die keer dat ik mijn zus in de maling nam. Ik was bezig met het vervangen van een stopcontact en deed net alsof ik onder stroom stond. Je weet wel, trillend en schokkend op de grond bewegen. Zij schrok zich dood. En nadat het duidelijk was dat het een grap betrof, schopte ze hard tegen mijn benen.

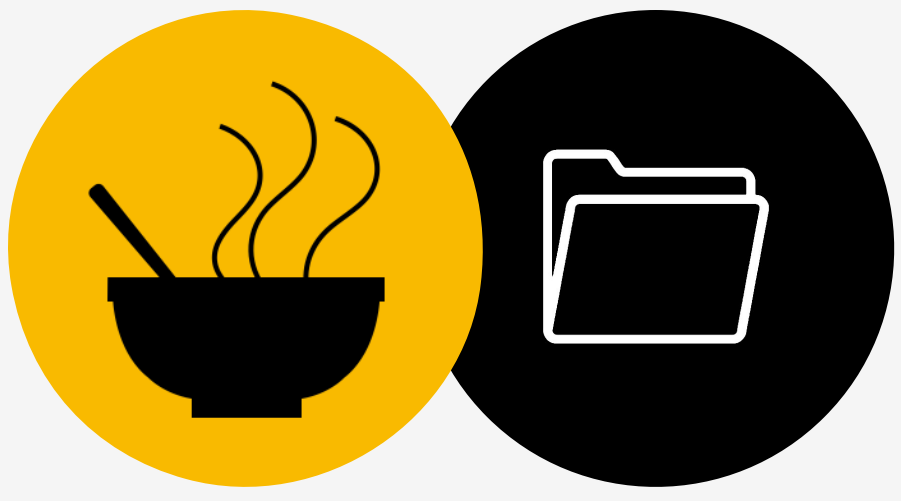
Dit gedrag heeft consequenties. Op een gegeven moment ben je niet meer geloofwaardig. Zo ook op zondag 12 oktober 2008. Ik kan gewoon de trap niet meer op lopen. Tenminste, niet zonder mezelf aan de leuning naar boven te trekken. Ook val ik zomaar op de grond in de keuken, als ik een bordje uit de kast wil pakken. Mijn zus en ouders zijn op visite en denken dat ik me (weer) aanstel of een grap maak. Mijn moeder herinnert zich een verhaal van een

collega met vergelijkbare symptomen en adviseert mij om touwtje te springen of een bordje zingen. Heerlijk goed voor de

bloedsomloop

my-classroom online

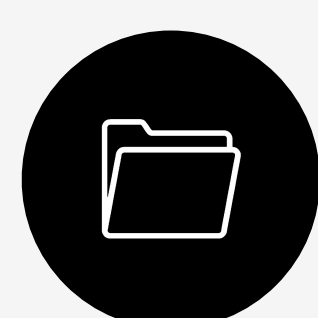

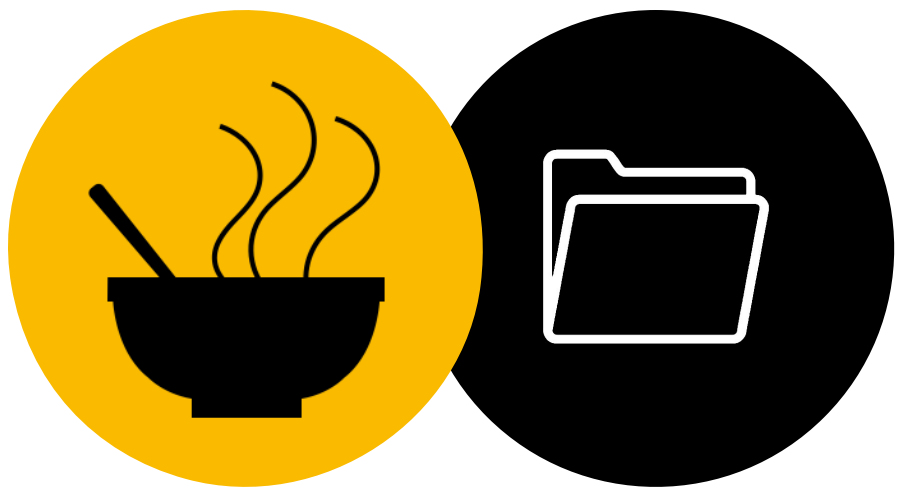
Net zoiets als de assistent van de weekend dokter, die zei dat ik in een plastic zakje moest blazen. Wie is hier nou de grappenmaker?

Narcose

Ik heb pas een goede film gehoord. Awake met Hayden Christensen (Dart Vader uit Star Wars). In deze film ondergaat hij een harttransplantatie terwijl hij nog volledig bij zijn bewustzijn is. De narcose verlamt wel, maar verdooft niet. Iets dergelijks is mij ook overkomen.

Ik lig een aantal dagen in het ziekenhuis. Ademhalen wordt steeds moeilijker. Dan lukt het mij niet meer om zelfstandig te ademen. Ik word onder narcose gebracht en even later adem ik met behulp van een machine. Dat is doodeng. Er lopen buizen via mijn mond, door mijn keel naar mijn longen. Heel benauwd. Alsof je door een rietje ademt.

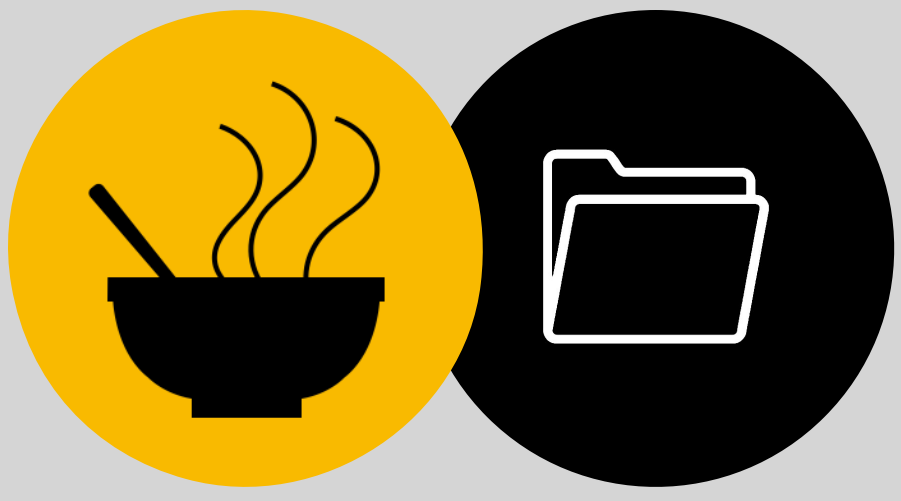

Bij acute ademnood is dit de beste oplossing. Maar na een dag of twee verplaatst de chirurg de luchtslang van mijn mond naar mijn keel. Net onder mijn adamsappel. Hij maakt een klein sneetje in de huid en door mijn luchtpijp. Nu is de luchtweg korter en kan ik makkelijker ademen.

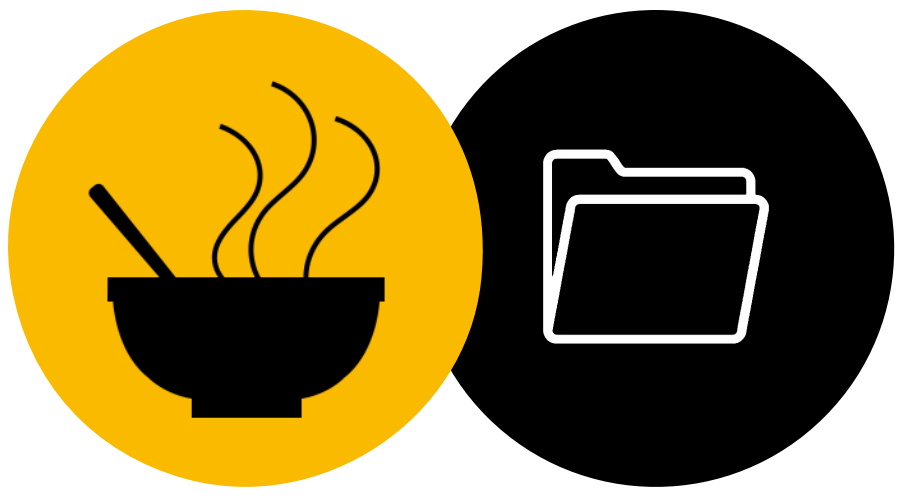
De chirurg denkt dat de narcose werkt en start de operatie. Ik merk dat zijn mes in mijn keel snijdt. Het doet geen pijn, maar ik sta doodsangsten uit. Ik voel bloespetters op mijn gezicht en slangetjes in mijn keel.

Vanavond ga ik weer naar de videotheek. Lekker film kijken.

Experiment

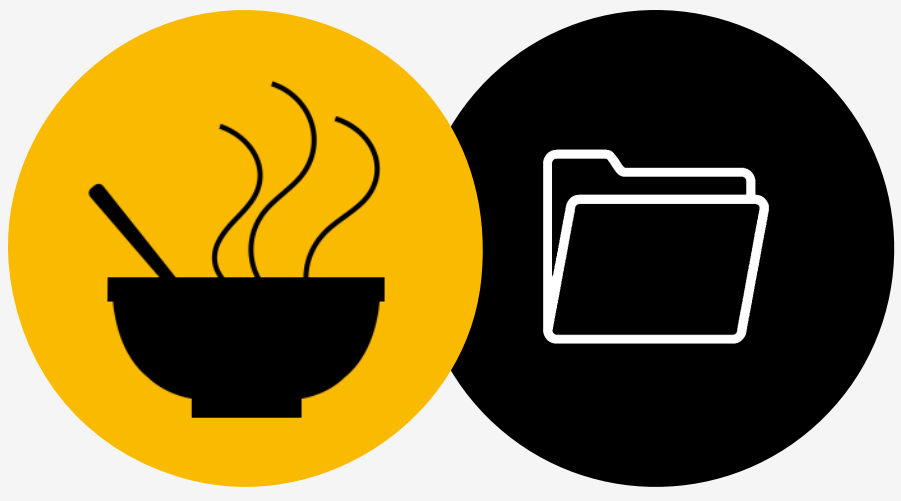

Experiment

Mijn behandelend arts is in zijn nopjes. Hij heeft zojuist een nieuw beademingsapparaat aangeschaft van 80.000 euro. Speciaal voor mij. Normaal gesproken hou ik wel van een mooi gadget. Dit keer doet het me helemaal niks.

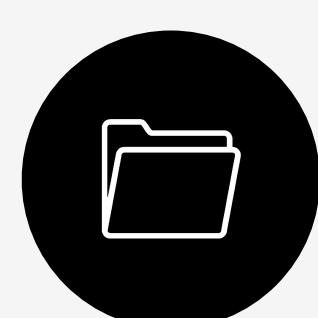
Ik ben aangesloten op dit nieuwe apparaat. Marleen (mijn vrouw) en Karin (mijn zus) zitten naast me. Ineens worden mijn longen gevuld met heel veel lucht. Steeds meer. En nog meer. Alsof ik ontplof. Dan gaat ineens de frequentie van het aantal ademhalingen per minuut omhoog. Alsof ik hyperventileer. Dan wordt er plotseling een keiharde bal in mijn keel opgeblazen. Wat is er aan de hand?

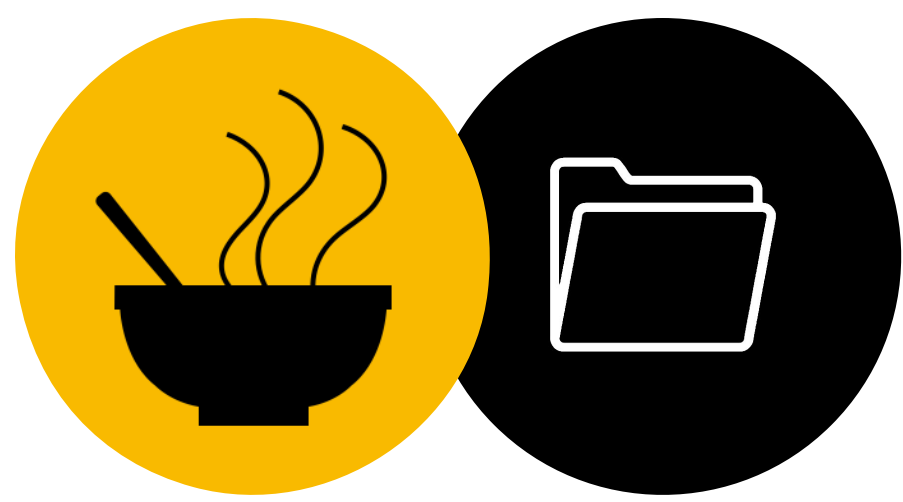

Ik zoek hulp en kijk met angstige ogen om mij heen. Daar staat een dokter, lachend en pratend met een bezoeker. Samen kijken ze naar een scherm. Hij heeft geen tijd voor mijn geluidsloze noodkreet. Ik snap het al. Hij test het apparaat. Hij verkent de mogelijkheden. Hij zoekt de grenzen op.

En het apparaat werkt blijkbaar uitstekend. Wat fijn.

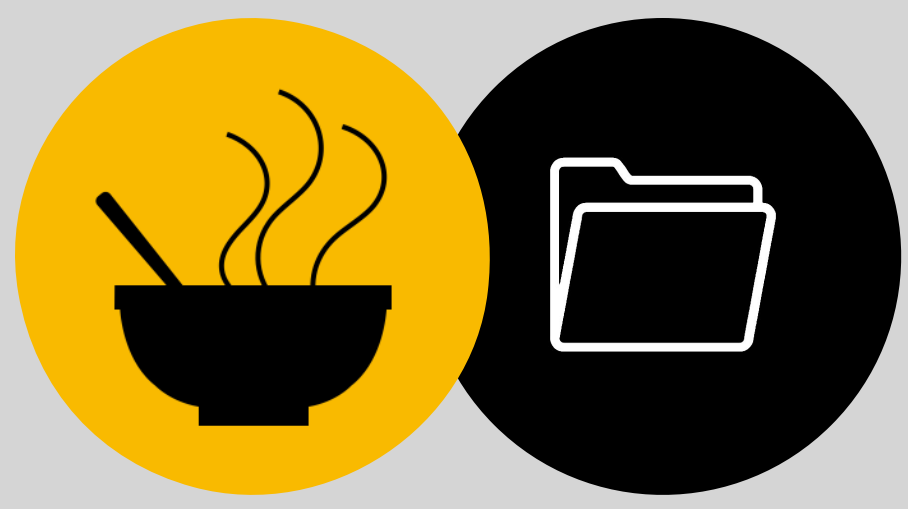

Reflectie opdracht:

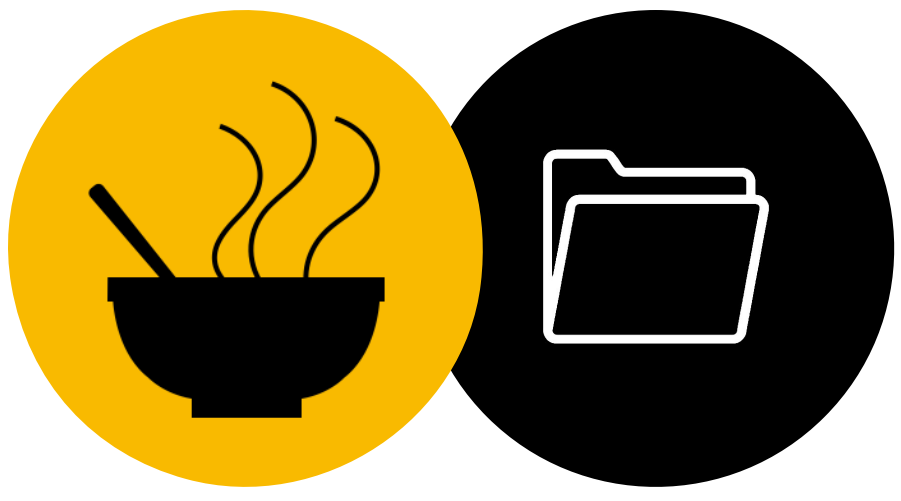
Wat kon beter? Wat ging goed?

Aandacht geven	Niet veroordelen
Begrip tonen	Op en top vriendelijk zijn
Complimenten maken	Passie tonen
Dank je wel zeggen	Querulant gedrag vermijden
Eerlijk zijn	Respect tonen
Flexibel zijn	Schuld op je nemen
Geduld hebben	Transparant zijn
Hulp bieden	Uitzonderingen maken
Interesse tonen	Vergeven
Jezelf zijn	Waardering geven
Kwetsbaar opstellen	Xenofobie vermijden
Luisteren	Yes You Can! zeggen
Mensen vertrouwen geven	Zekerheid bieden

Koffiepauze

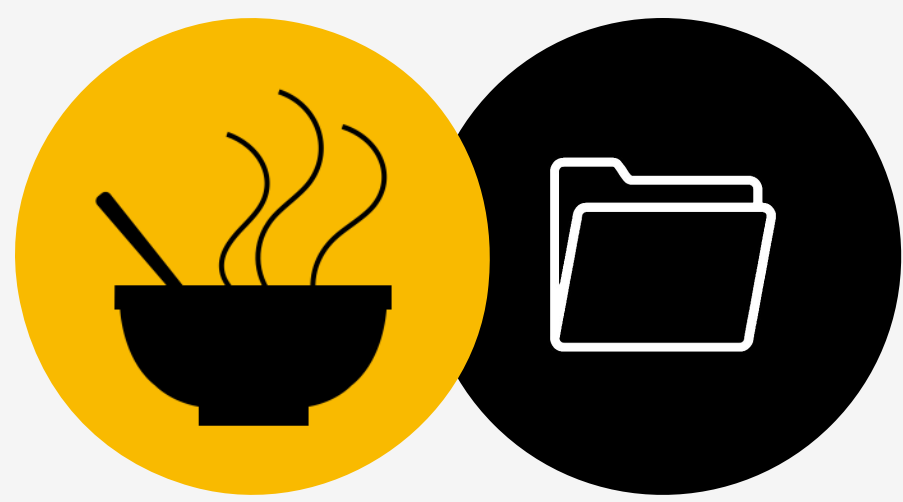
Koffiepauze

Ze hebben mij verhuisd naar een ander ziekenhuis. Met een speciale ambulance. Een soort dodenrit naar het Sint Franciscus Gasthuis in Rotterdam. Daar schijnt het veel beter te zijn. Meer ervaring en betere apparatuur.

Na aankomst wordt ik getest op ziekenhuisbacterien. Standaardprocedure. Helaas positief. Direct wordt ik verplaatst naar een geïsoleerde kamer. Twee dagen later ga ik daar bijna dood.

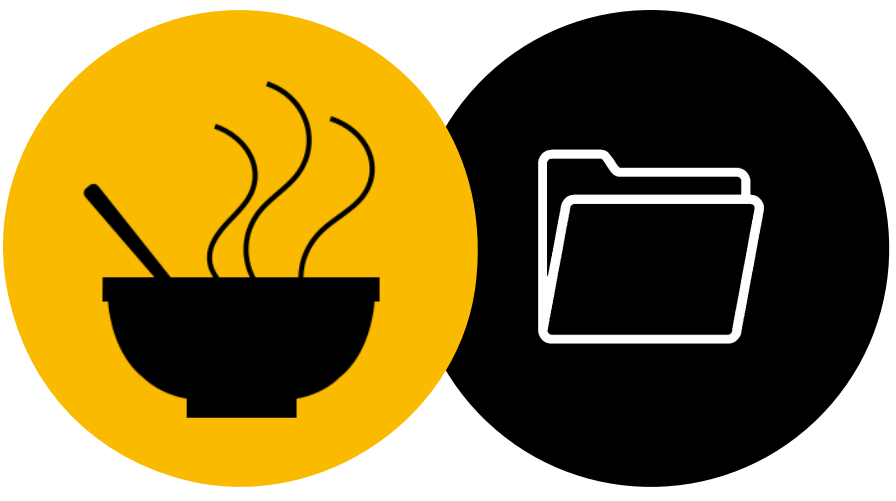
Een zuster voert haar routine uit en wenst me een goede nachtrust toe. Ze sluit de dubbele schuifdeuren en verdwijnt. Daar lig ik dan. In een schemerige kamer met enorm veel piepende apparaten die mij in leven proberen te houden.

Bekijk eerst deze video:

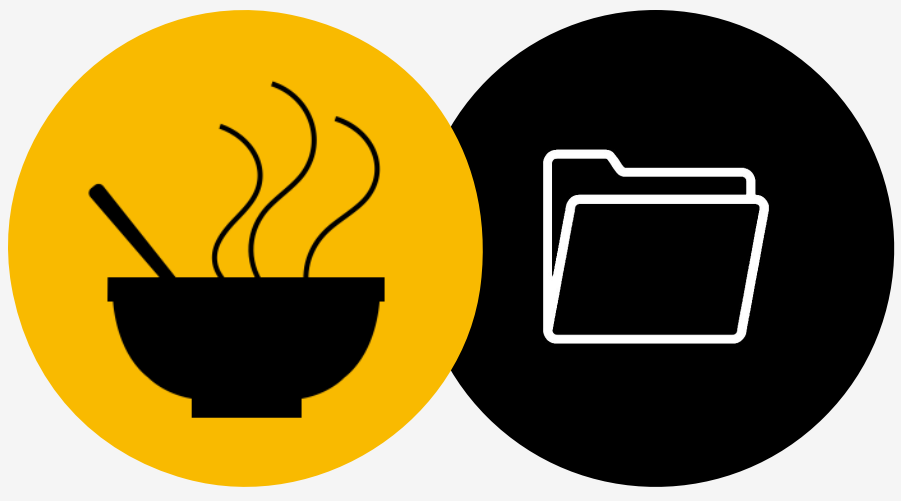
00:00:00

Plotseling schiet de zuurstofslang los van de aansluiting op mijn keel. De slang blaast een vochtige warme lucht in mijn gezicht. Ik kan niet zelfstandig ademen, want mijn longspieren zijn volledig verlamd. Ik hoor een alarm afgaan en zie een grote rode lamp knipperen. Ik stik.

00:00:13

Ze moeten snel komen om de slang weer vast te koppelen. Naast mijn hoofd ligt een alarmbel. Deze kan ik door mijn hoofd te draaien met mijn wang indrukken. Ik probeer te bellen. De bel zit niet goed vast en valt van het bed af. Ik stik en niemand weet het!

00:00:45

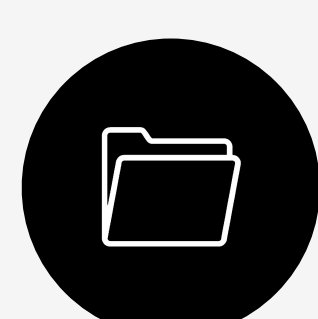
Vanuit mijn schemerige kamer zie ik mensen voorbij lopen op de fel verlichte gang. Ik schud wild met mijn hoofd en probeer te schreeuwen, maar mijn stembanden zijn uitgeschakeld door de opgeblazen bal in mijn keel van de beademingsmachine.

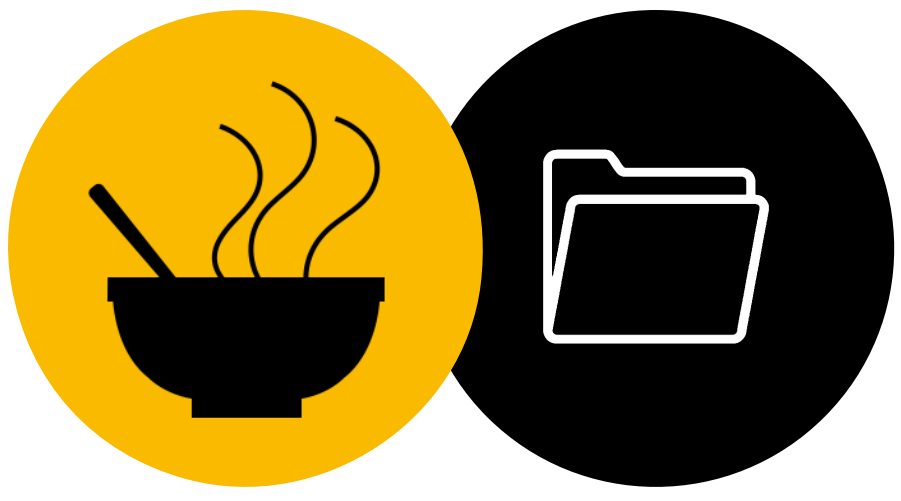
00:01:06

Ik raak in paniek. Er komt niemand. Ik kijk met tranende ogen naar de foto's van mijn kinderen. Er schiet van alles door mijn kop. Ik realiseer me dat door deze lullig situatie ik zal sterven door verstikking.

00:01:53

Ik krijg een idee. Ik probeer mijn hartslag te versnellen. Voor zover deze niet al door mijn doodsangst boven de 180 is. Als dit wordt opgemerkt door het systeem dan ben ik gered. Niemand.

00:02:18

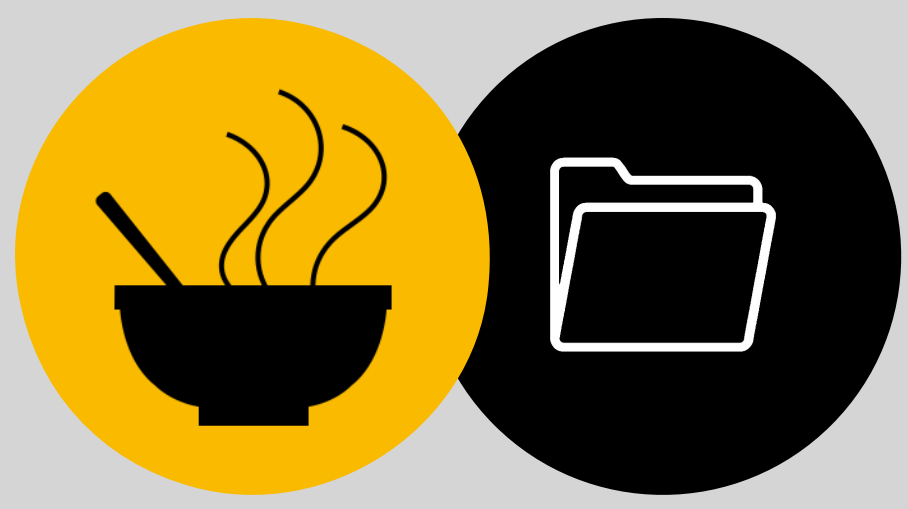
Meer dan twee minuten zonder lucht. Ik val bijna weg. Ik geef het op. Het is gewoon over nu. Niks proberen en wachten op het einde.

00:02:32

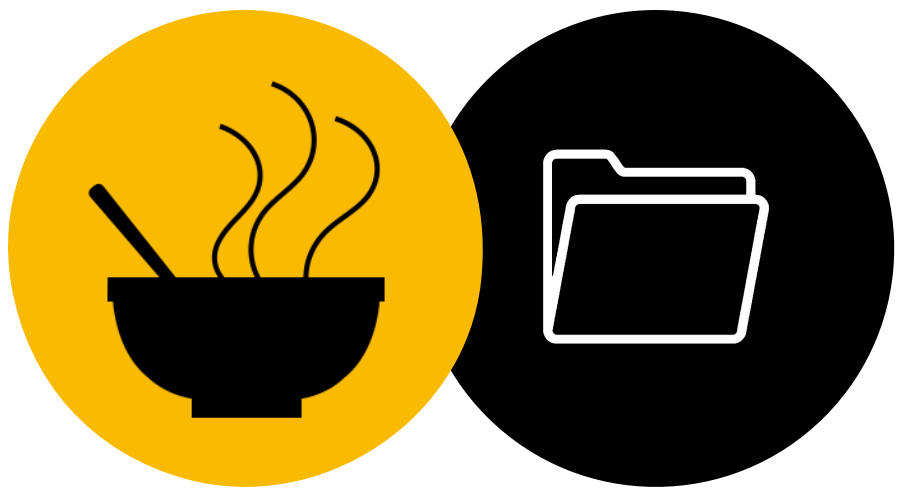
Dan komt er een zuster binnen! Ze haast zich door mijn kamer en sluit mijn zuurstofslang aan. Ik kan weer ademen. De zuster controleert mijn functies. Ze vraagt hoe het met me gaat. Ik knik. Ik realiseer me dat dit op het nippertje was. Deze zuster kwam zomaar binnen. Routinecheck. Niet getriggerd door een alarm. Fijn dat ze geen koffiepauze had!

Achteraf bleek dat de intercom niet aan stond en het audio-alarm niet werd gehoord. Ik ben woedend. Nu ga ik bijna dood aan een hartaanval van woede!

Vier benen

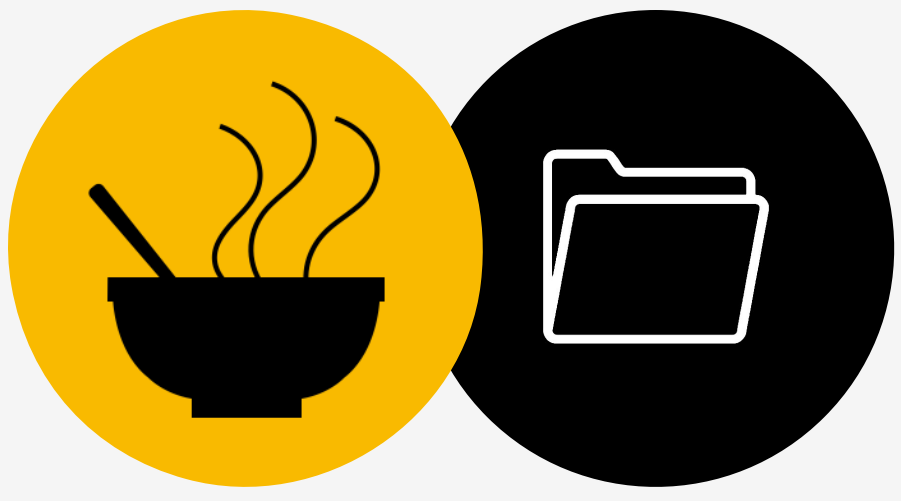

Vier benen

Ik voel mijn benen niet. Behalve als ze worden aangeraakt. Mijn moeder trekt het laken van mijn bed af. Nu kan ik mijn voeten zien. Ik vraag of ze erin wil knijpen. Nu weet mijn hoofd waar mijn benen zijn. Maar na een minuut zonder aanraking ben ik mijn benen en voeten weer kwijt.

Ik lig op mijn bed. Er gebeurt iets gek. Opeens voel ik dat mijn onderbenen dwars door het bed heen buigen. Maar ik zie mijn benen gewoon op bed liggen. Het is alsof ik vier benen heb. De gebogen fantoombenen voelen extreem realistisch. Inclusief slippers. Het doet ook pijn. De voeten van mijn denkbeeldige benen wrijven keihard tegen elkaar aan. Soms kronkelen ze als slangen om elkaar heen. Gaat dit wel over? Of zal ik altijd blijven struikelen over mijn nep-benen?

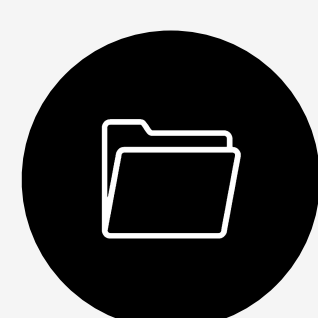

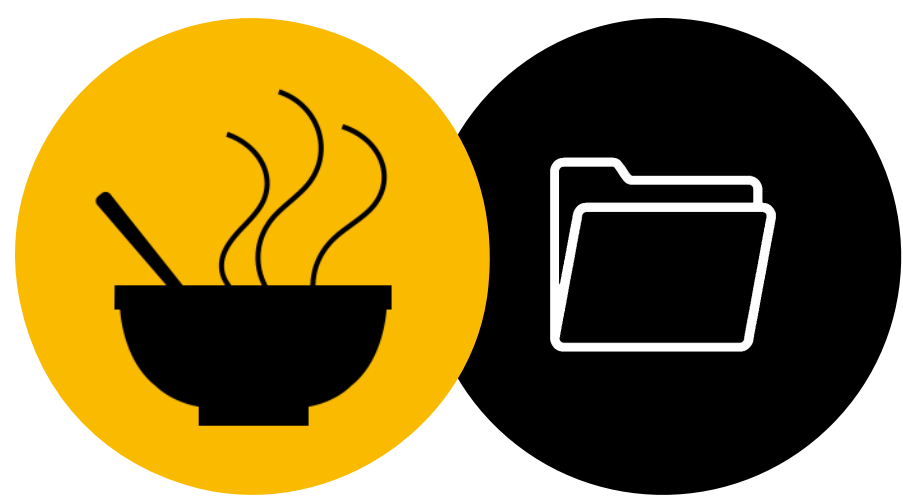

**De dokter laat me weten dat hij dit nog nooit eerder heeft gehoord.
Dit baart mij extra zorgen.**

**Weken later wordt ik 's-nachts wakker met een stekende pijn in
mijn rug. De pijn is extreem en aanhoudend. Uren later merk ik dat
mijn nep-benen zijn verdwenen. Het extra paar is
gesynchroniseerd met mijn echte benen.**

**Veel makkelijker zo, volgens mijn fysiotherapeut. Vier benen
masseren kost nu eenmaal veel tijd.**

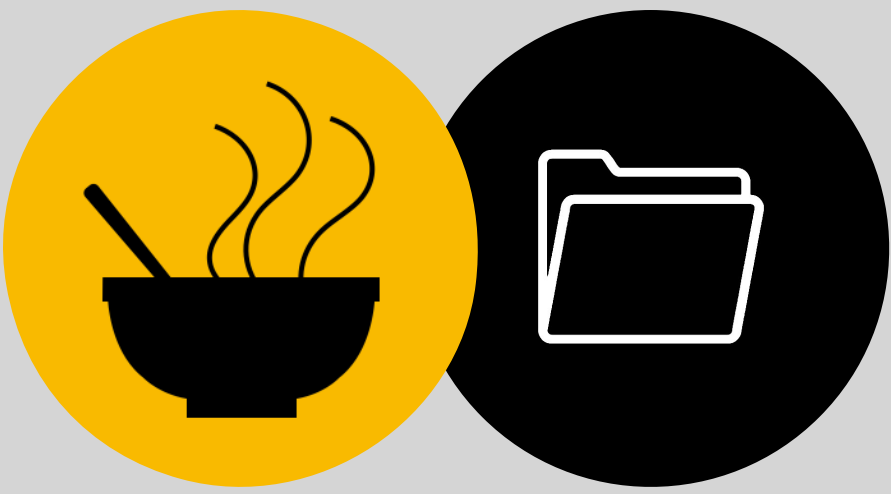

Reflectie opdracht:

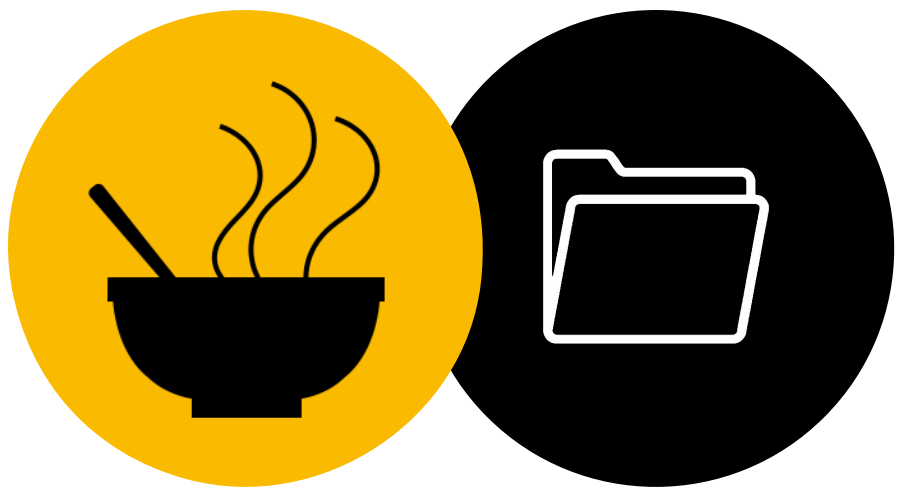
Wat kon beter? Wat ging goed?

Aandacht geven	Niet veroordelen
Begrip tonen	Op en top vriendelijk zijn
Complimenten maken	Passie tonen
Dank je wel zeggen	Querulant gedrag vermijden
Eerlijk zijn	Respect tonen
Flexibel zijn	Schuld op je nemen
Geduld hebben	Transparant zijn
Hulp bieden	Uitzonderingen maken
Interesse tonen	Vergeven
Jezelf zijn	Waardering geven
Kwetsbaar opstellen	Xenofobie vermijden
Luisteren	Yes You Can! zeggen
Mensen vertrouwen geven	Zekerheid bieden

Heroïne

Heroïne

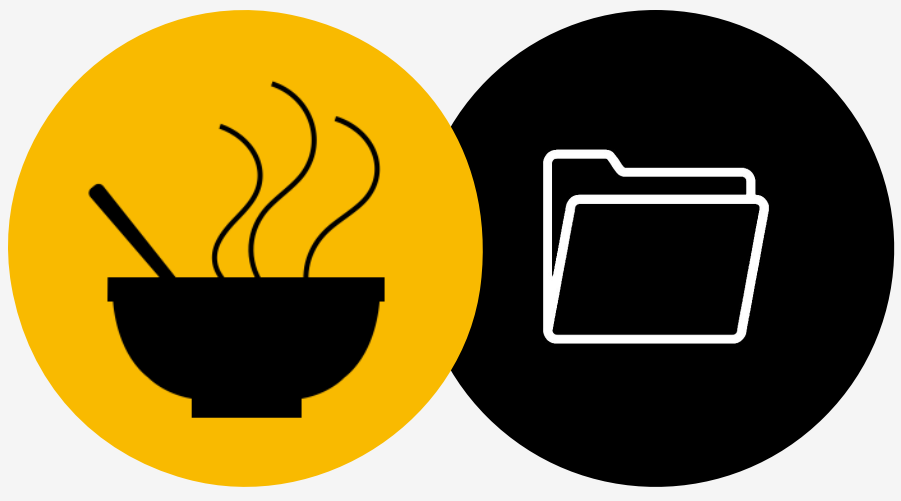
Als je lang stil ligt, dan komt de fysiotherapeut langs om je spieren op te rekken. Dat lukt bij mij niet. Het doet te veel pijn. Maar bewegen is noodzakelijk, dus krijg ik een kwartier voor mijn training een dosis morfine toegediend. Ik voel geen pijn tijdens het rekken.

Als de verdoving is uitgewerkt voel ik heftige spierpijn. Het is zo erg dat het PijnTeam mijn situatie bestudeert en een mogelijke oplossing voorstelt: Methadon.

Methadon is een opioïde analgeticum, met andere woorden een pijnstiller die op opium lijkt. De meest werkzame stof in opium is morfine, men zegt dan ook wel dat methadon een morfine-agonist is, een morfine-nabootser. Heroïne is ook een morfine-agonist.

Methadon lijkt qua chemische structuur niet op morfine, maar het heeft blijkbaar wel een werking op de morfinereceptoren.

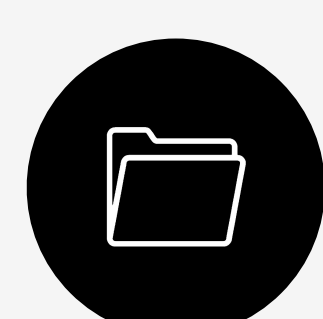

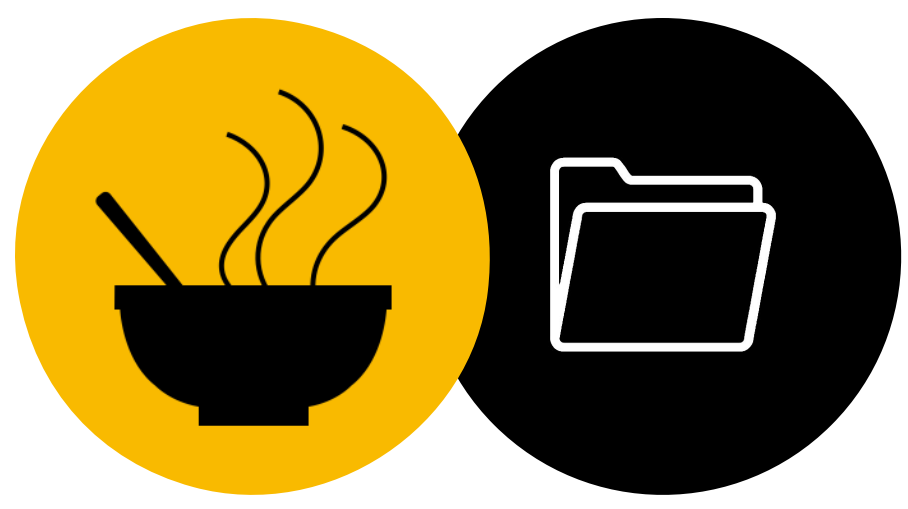

Methadon is vooral bekend als afkickmiddel voor heroïneverslaafden. Het wordt ook als alternatief aangeboden aan heroïneverslaafden, om criminaliteit tegen te gaan. Ook wordt het nog gebruikt ter bestrijding van ernstige pijn waarbij (op korte termijn) geen behandeling van de veroorzaker van de pijn mogelijk is. (bron: wikipedia).

Wat moet ik doen? Methadon gebruiken? Kan ik dan verslaafd raken? Ik word toch een beetje nieuwsgierig en stem toe met één dosis per dag. De pijn verdwijnt, maar ik wordt niet high.

Wat een teleurstelling.

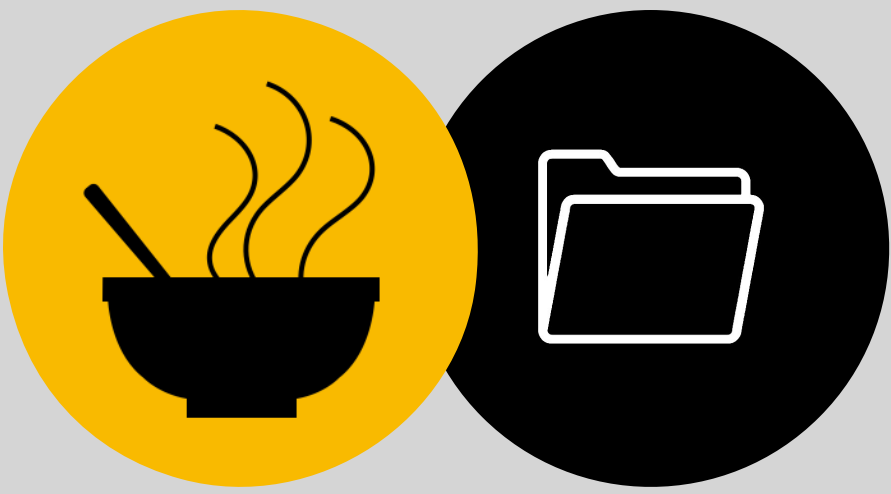

Reflectie opdracht:

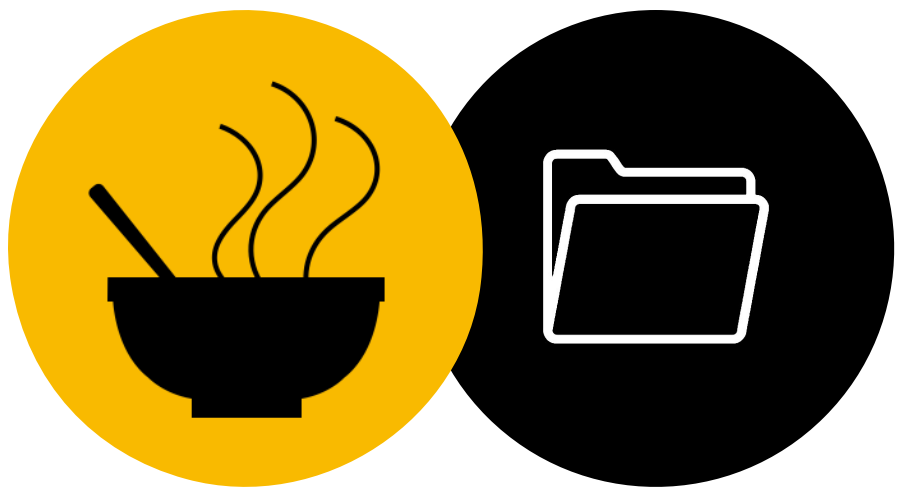
Wat kon beter? Wat ging goed?

Aandacht geven	Niet veroordelen
Begrip tonen	Op en top vriendelijk zijn
Complimenten maken	Passie tonen
Dank je wel zeggen	Querulant gedrag vermijden
Eerlijk zijn	Respect tonen
Flexibel zijn	Schuld op je nemen
Geduld hebben	Transparant zijn
Hulp bieden	Uitzonderingen maken
Interesse tonen	Vergeven
Jezelf zijn	Waardering geven
Kwetsbaar opstellen	Xenofobie vermijden
Luisteren	Yes You Can! zeggen
Mensen vertrouwen geven	Zekerheid bieden

Ray-Ban

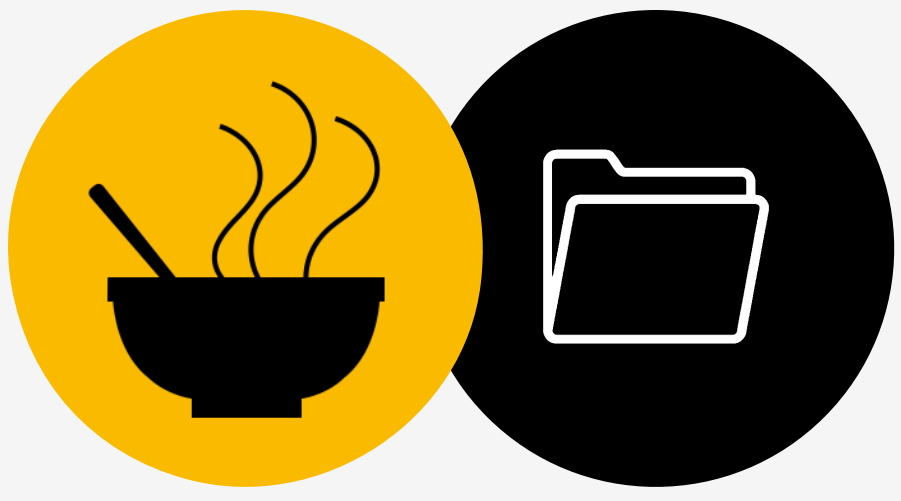

Ray-Ban zonnebril

Ik kan mijn ogen niet meer sluiten. Als de spieren van je oogleden niet meer werken, dan gaan ze juist omhoog in plaats van naar beneden. Knap vervelend als je wilt slapen. Dat lukt gewoon niet meer. Ik heb het idee dat ik al weken wakker ben. Mijn ogen drogen uit. Daarom worden ze afgeplakt met ronde natte watjes. Maar als mijn ogen onder het watje toch openschieten, plakt het watje pijnlijk vast aan mijn hoorvlies. De zuster ziet dat ik met mijn kop schud en kalmeert me. Ze begrijpt niet wat ik wil. Ik kan met geen mogelijkheid het watje zelf verplaatsen en ik kan niemand om hulp vragen.

Het volgende idee van de arts: donkere brillenglazen met een plakrand. Dat moet er bizar uitzien voor mijn bezoekers. Een half naakte man, op de intensive care, aan de beademmer en veel andere slangetjes, met een beslagen Ray-Ban zonnebril. Dit zit enorm oncomfortabel.

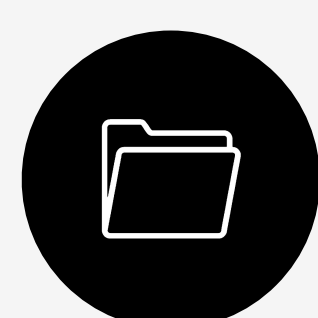

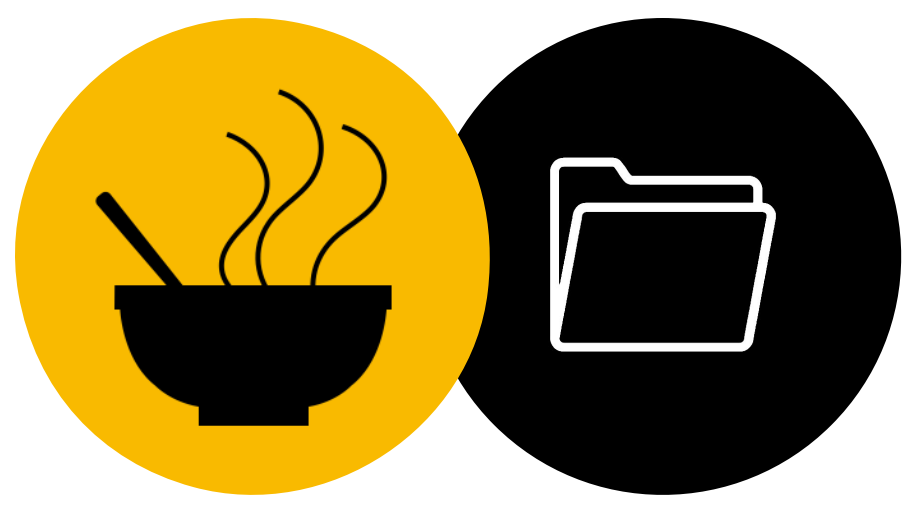

Dan worden mijn oogleden dichtgeplakt met tape, zonder watjes.

Ik verlies bijna al mijn wimpers.

Uiteindelijk blijft Perry (beste neef) ook een nachtje in het ziekenhuis. Om handmatig mijn oogleden naar beneden te drukken. Kan ik ook een keertje lekker slapen.

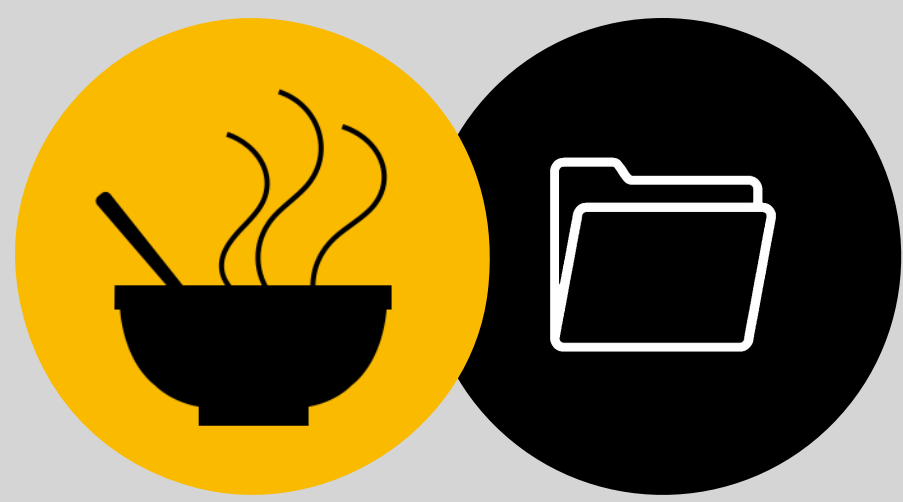

Reflectie opdracht:

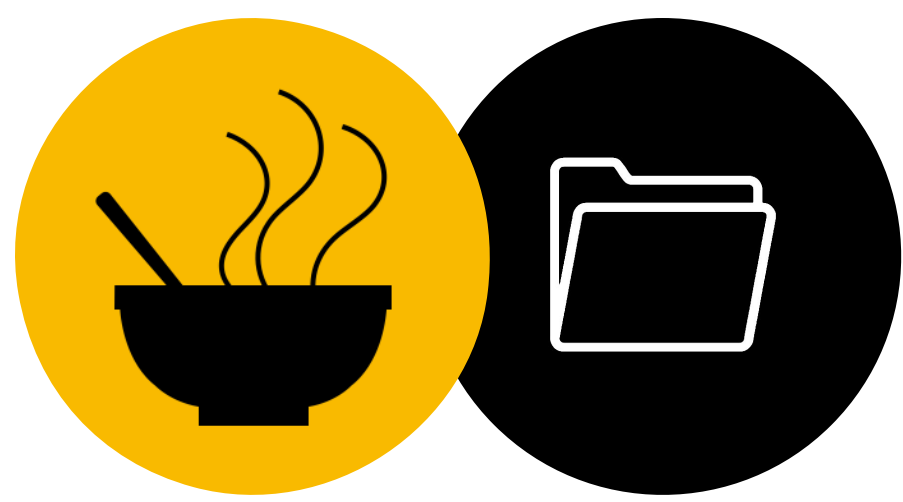
Wat kon beter? Wat ging goed?

Aandacht geven	Niet veroordelen
Begrip tonen	Op en top vriendelijk zijn
Complimenten maken	Passie tonen
Dank je wel zeggen	Querulant gedrag vermijden
Eerlijk zijn	Respect tonen
Flexibel zijn	Schuld op je nemen
Geduld hebben	Transparant zijn
Hulp bieden	Uitzonderingen maken
Interesse tonen	Vergeven
Jezelf zijn	Waardering geven
Kwetsbaar opstellen	Xenofobie vermijden
Luisteren	Yes You Can! zeggen
Mensen vertrouwen geven	Zekerheid bieden

Het Alfabet

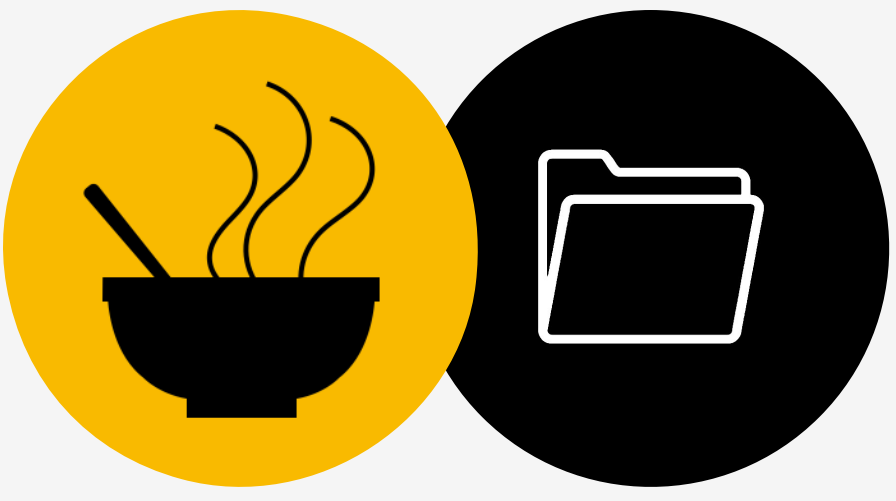
Het Alfabet

Ik heb zoveel vragen. Ik heb zoveel te vertellen. Maar ik kan niet praten. Gelukkig kan ik met de meeste bezoekers en verpleegkundigen een aardig woordje wisselen via 'Het Alfabet'. U dreunt het alfabet op en ik klik met mijn tong bij de juiste letter. Simpel. Maar ook bij deze eenvoudige vorm van communicatie treedt wel eens ruis op.

Een zuster staat naast me. Met pen en papier in haar hand. Ik heb geen idee meer waar het om ging. Pijn in mijn rug. Een lekkende ballon in mijn keel. Medicijnen vergeten. Te weinig lucht. We beginnen samen aan een nieuw woord.

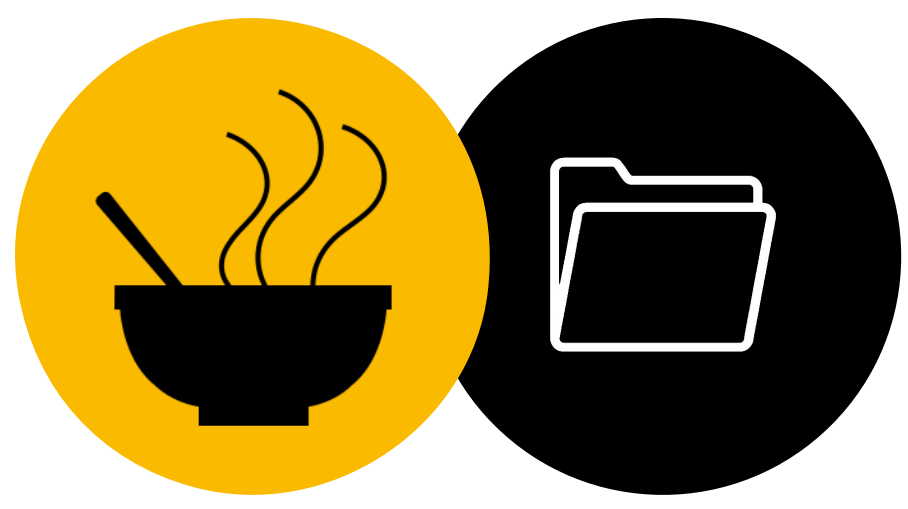
Ze doet echt haar best. Zij roept A-B-C-D-..... en ik klik telkens bij de juiste letter. Weer een stapje dichterbij wederzijds begrip. Maar dan gaat het mis:K-L-M-N-O-Q-R-.... Vergeet ze nou de P? Bij de letter S schud ik driftig mijn hoofd.

Zij denkt dat ik de S bevestig. Ik blijf schudden en daarom begint ze maar weer opnieuw: A-B-C-.... Wat!? Vergeet ze nou WEER de P?

Deze vrouw is gek! Ik word gek! De letter P! Uiteindelijk zijn we er maar mee gestopt. Het is maar goed dat ik nu niet moet PoePen.

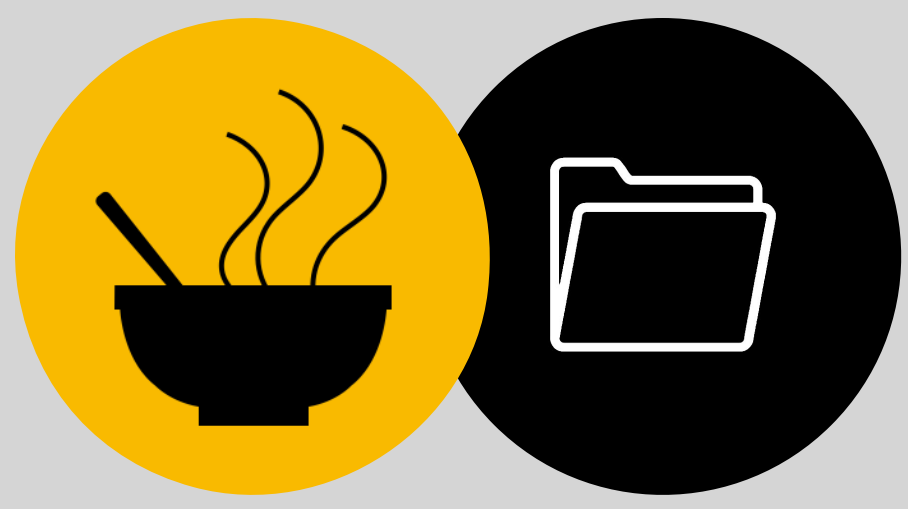

Reflectie opdracht:

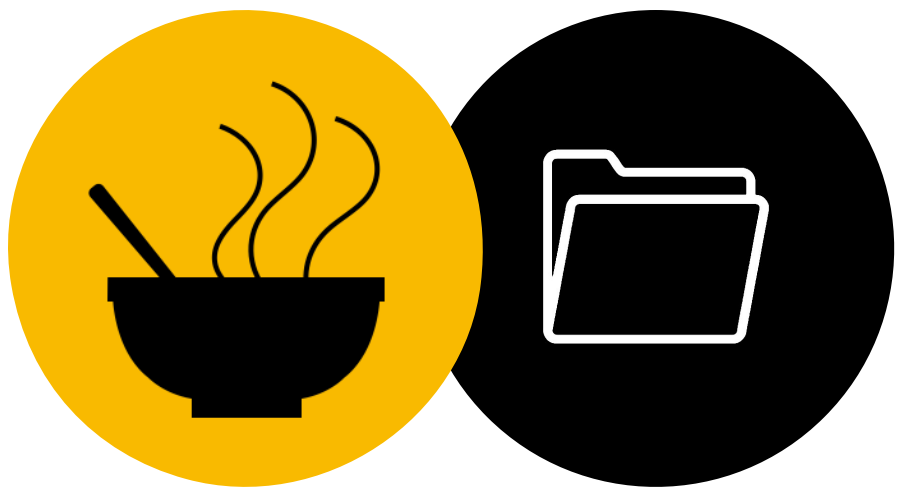
Wat kon beter? Wat ging goed?

Aandacht geven	Niet veroordelen
Begrip tonen	Op en top vriendelijk zijn
Complimenten maken	Passie tonen
Dank je wel zeggen	Querulant gedrag vermijden
Eerlijk zijn	Respect tonen
Flexibel zijn	Schuld op je nemen
Geduld hebben	Transparant zijn
Hulp bieden	Uitzonderingen maken
Interesse tonen	Vergeven
Jezelf zijn	Waardering geven
Kwetsbaar opstellen	Xenofobie vermijden
Luisteren	Yes You Can! zeggen
Mensen vertrouwen geven	Zekerheid bieden

**Mijn neef is
inkoper!**

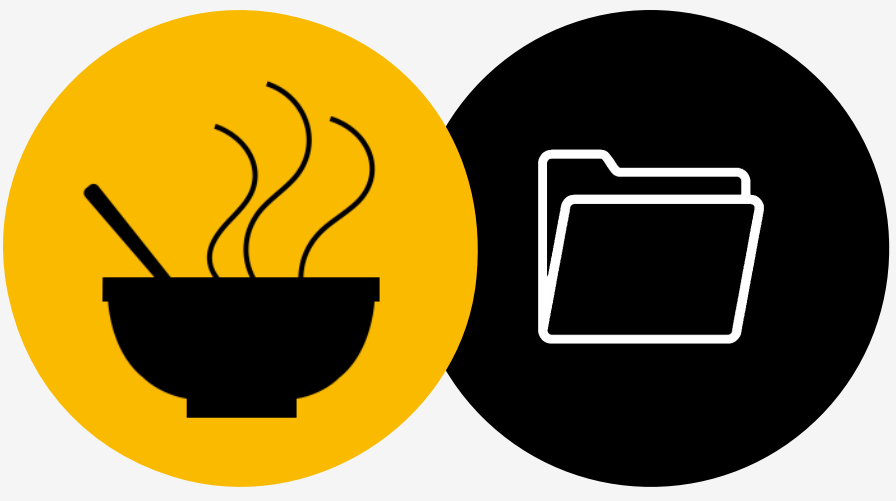

Mijn neef is inkoper

Op een beademingsmachine zitten veel knoppen. Je kunt er van alles mee instellen. Het zuurstofgehalte in het bloed bepaalt of de machine goed staat ingesteld. Mijn bloedwaardes zijn elke keer goed. Toch voelt het niet goed. Weer veel te benauwd. Alsof ik snorkel door een rietje.

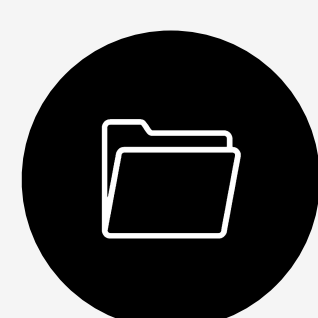
Jan is op bezoek en ik probeer via hem duidelijk te maken dat ik meer lucht nodig heb. Een verpleger controleert de machine en drukt op knoppen. Ineens krijg ik helemaal geen lucht meer. Hij drukt zeker op de verkeerde knoppen. Met angstige ogen maak ik duidelijk dat het mis is. Het is al vaker fout gegaan. Na een korte discussie tussen Jan en de verpleging wordt er snel personeel bijgehaald om de machine te herstarten. Ik word direct losgekoppeld en handmatig met een ballon beademd. Door Jan!

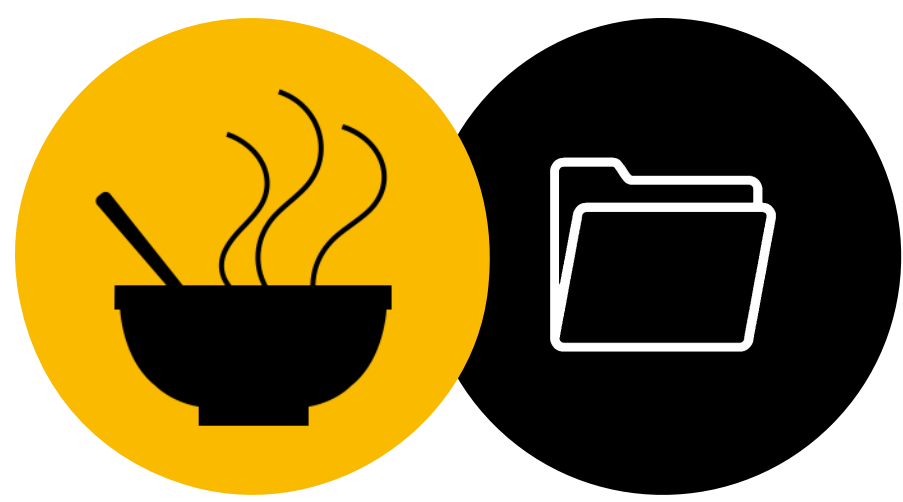

Blijkbaar is er onder het personeel discussie en paniek, terwijl Jan mij met een ballon beademt.

Maanden later evalueer ik mijn ziekenhuiservaringen met een arts. Hij schrikt van alle verhalen en vraagt of mijn neef een medische achtergrond heeft. Nee, mijn neef heeft geen medische achtergrond. Mijn neef is inkoper!

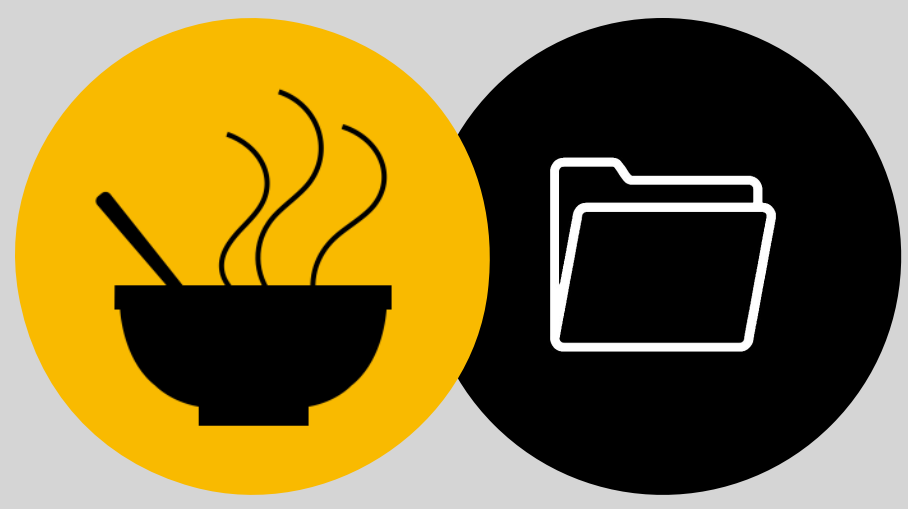

Reflectie opdracht:

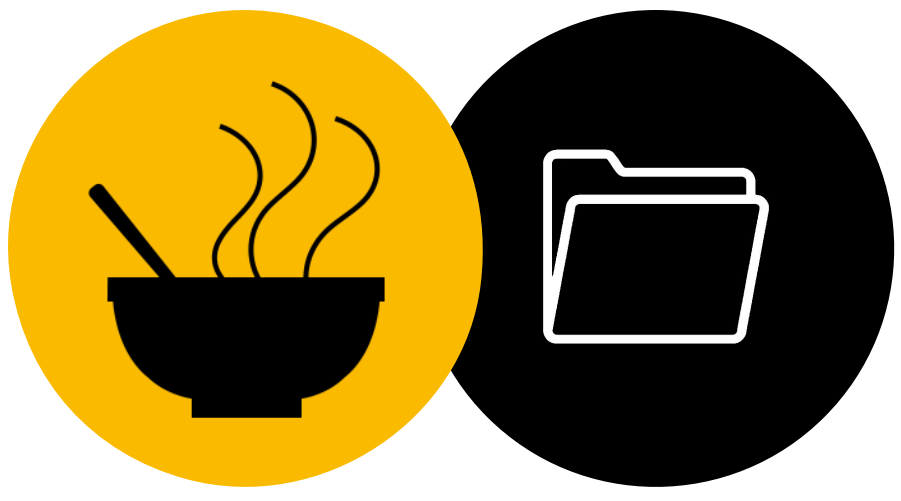
Wat kon beter? Wat ging goed?

Aandacht geven	Niet veroordelen
Begrip tonen	Op en top vriendelijk zijn
Complimenten maken	Passie tonen
Dank je wel zeggen	Querulant gedrag vermijden
Eerlijk zijn	Respect tonen
Flexibel zijn	Schuld op je nemen
Geduld hebben	Transparant zijn
Hulp bieden	Uitzonderingen maken
Interesse tonen	Vergeven
Jezelf zijn	Waardering geven
Kwetsbaar opstellen	Xenofobie vermijden
Luisteren	Yes You Can! zeggen
Mensen vertrouwen geven	Zekerheid bieden

**Ik hoop dat
GOD bestaat**

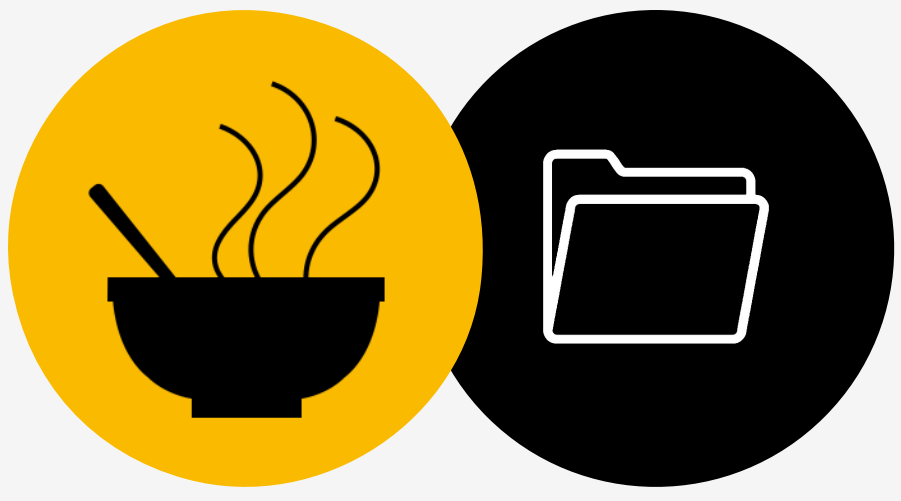
Ik hoop dat God bestaat

Rob is een man van God. Hij is de geestelijk verzorger van het ziekenhuis en praat met patiënten die moeilijk liggen of terminaal zijn.

Ik ben de laatste tijd erg onrustig en angstig, omdat ik totaal geen vertrouwen meer heb in machines en zorgverleners. Een zuster vraagt of ik met Rob wil praten. Ik ben verre van gelovig, maar zit in een situatie dat ik hoop dat God bestaat.

Rob staat aan mijn bed. Hij zal wel heel gelovig zijn, want hij draagt geen beschermende kleding tegen mijn ziekenhuisbacterie. Hij stelt zich voor en vraagt vervolgens of ik in de Heer geloof. Ik schud mijn hoofd. Dit wordt vast een heel moeilijk gesprek, want ik kan nog steeds niet praten.

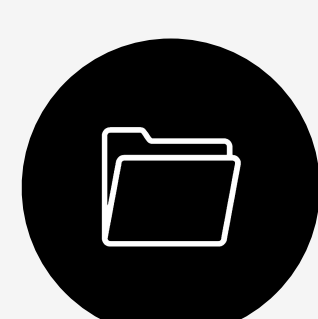

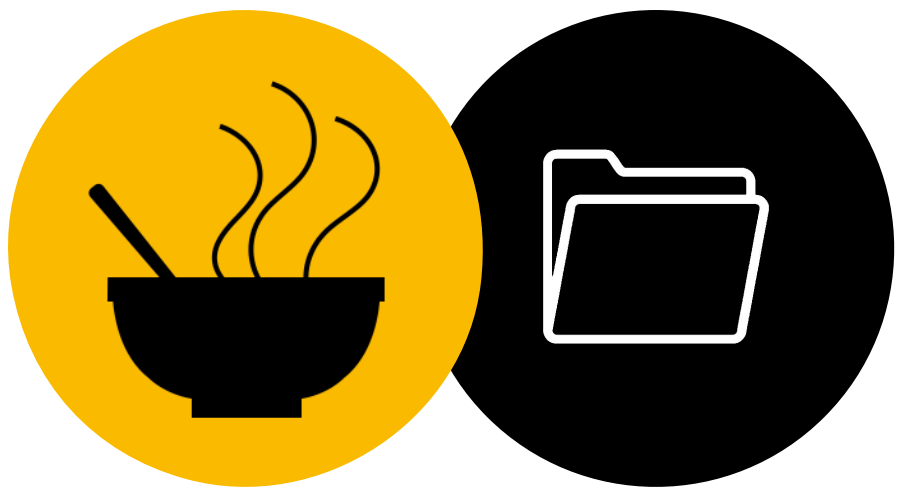

Na een half uur ben ik enorm onder de indruk van deze man. We praten over van alles: spinnen, oorlog, liefde en ook over God. Het is erg emotioneel en enorm nuttig. Ik kijk met plezier uit naar zijn wekelijkse bezoeken.

Ook na 91 dagen ziekenhuis kan ik nog steeds bij Rob terecht. We praten over mijn somberheid en over de toekomst. Na een aantal maanden zoek ik Rob weer op in het ziekenhuis. Zijn collega ontvangt mij met een verschrikkelijke boodschap.

Maandag, 10 augustus 2009. Vorige week kregen we het bericht dat Rob van Gorkum niet is teruggekeerd nadat hij was gaan zwemmen in het Gardameer in Italië. Aangenomen wordt dat hij is verdronken. Wij hebben afgelopen vrijdag even contact gehad met de familie, die weer teruggekeerd is uit Italië. De (actieve) zoektocht met duikers en dergelijke is gestaakt.

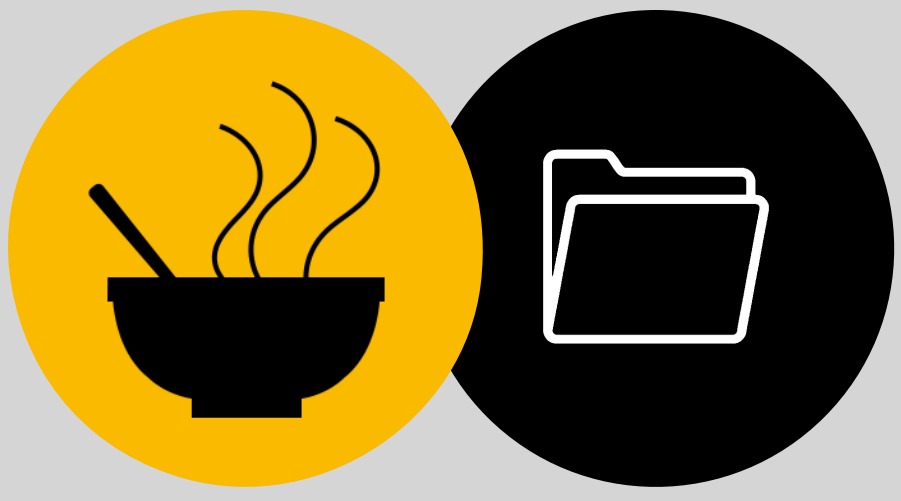

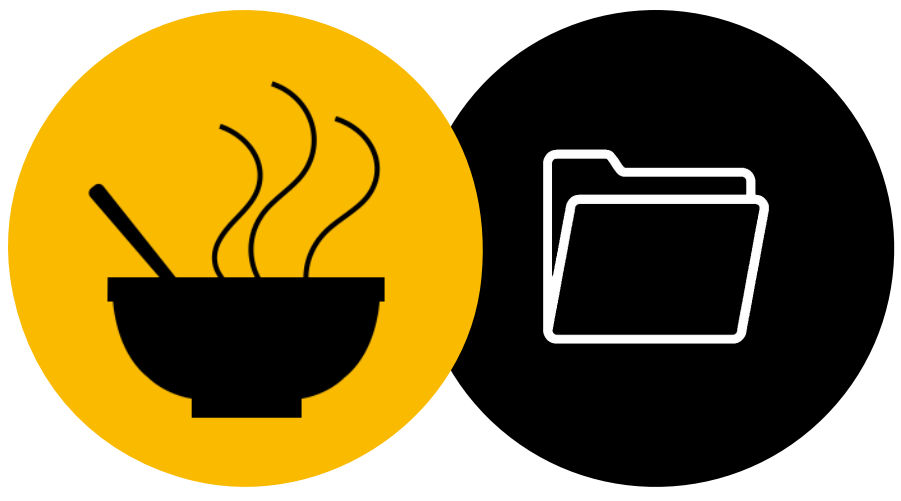
Rob had de gewoonte in de vakantie om hardlopend naar een rustig strandje te gaan, te zwemmen en te luieren, en dan terug te lopen naar de camping. Vorige week woensdag heeft hij dat ook gedaan, maar kwam hij niet terug. Na een zoektocht werden zijn kleren gevonden aan een strandje. Zoektochten hebben geen enkel spoor opgeleverd. Wij zijn natuurlijk vreselijk geschrokken van dit bericht. We begrijpen dat er weinig hoop is dat Rob nog in leven is, maar hopen dat hij spoedig wordt gevonden. Het bestuur. (bron: TTB, de triathlonvereniging voor Bodegraven en de omliggende gemeenten)

God bestaat niet.

Ajudo!

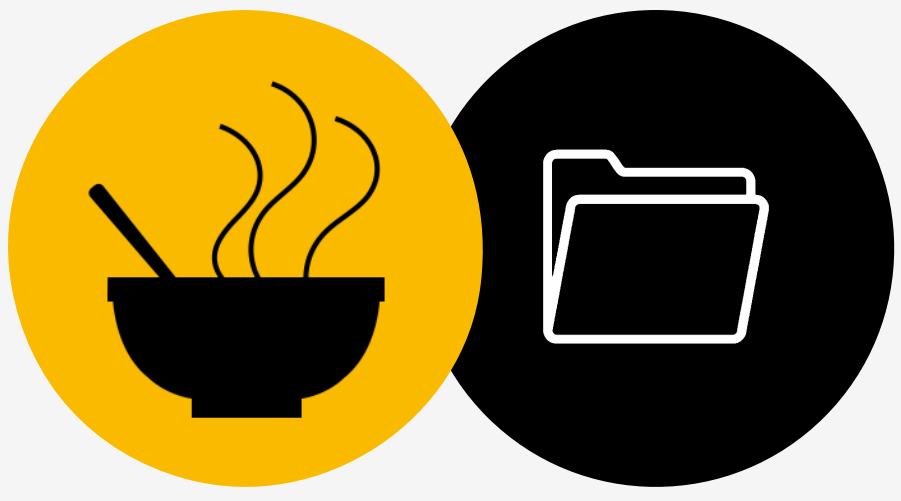
Ajudo!

Na bijna 60 dagen Intensive Care word ik overgeplaatst naar de afdeling neurologie. Ik kan zelfstandig ademen. Dat is de belangrijkste reden voor deze promotie. Op de afdeling is het service niveau beduidend lager. 1 verpleegkundige op tenminste 8 patienten ten opzichte van 1 op 1 zorg op de IC. Een onveilige omgeving zonder zuurstofmachines, uitzuigslangen en reanimatieapparaten in de buurt.

Ik kan inmiddels een beetje wiebelen met mijn benen en armen. Dat is hoopvol. Verder kan ik nog helemaal niks.

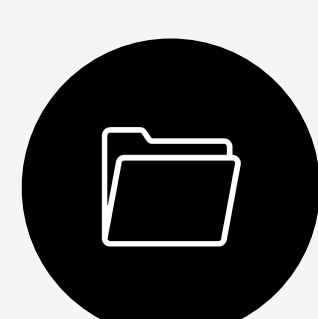
Na een lange periode van kunstmatige beademing zijn mijn longen van slag. Die produceren extreem veel slijm. Misschien ben ik nog niet krachtig genoeg om vastzittend slijm los te hoesten. Ik ben bang dat ik zal stikken in mijn slijm.

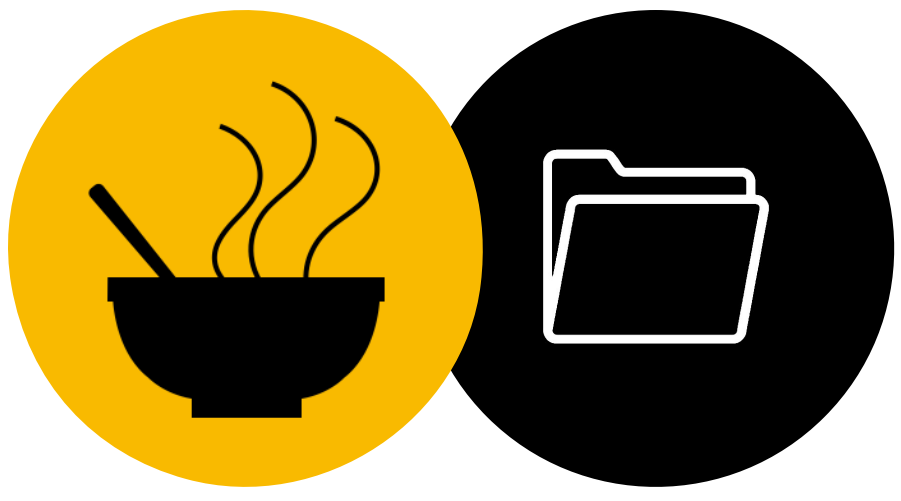

Na een zware hoestbui heb ik het benauwd. Ik druk op de alarmknop. Er komt niemand. Ze lopen wel voorbij, maar komen niet binnen. Ik ben geduldig. Ze hebben het vast druk met andere patienten. Na 10 minuten begin ik te roepen. Heel zachtjes, want ik heb geen kracht om hard te gillen. Zuster! Zuster! Help mij!

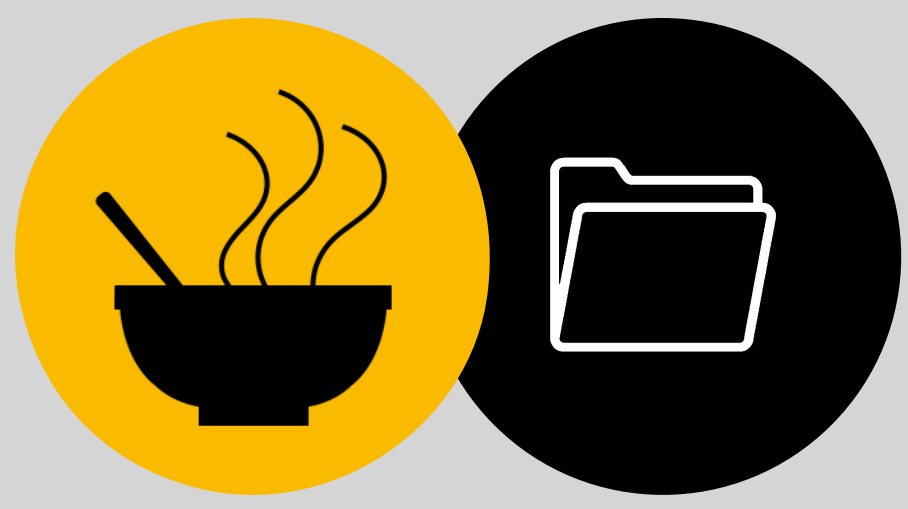
Niks. Niemand. Na een half uur komt er eindelijk iemand binnen. Het is helaas de schoonmaakster. Ik vraag of ze een zuster kan roepen. "Rustig, rustig. Allesh goed." Oh nee. Deze vrouw spreek amper Nederlands. Ik heb toch echt acute hulp nodig! Ik denk dat ik hier te maken heb met een Kaap Verdische vrouw. Ik herinner me een TV-reclame waarin iemand in het water valt en in het Portugees om hulp vraagt. Op mijn beste Portugees roep ik "Ajudo! Ajudo!" De schoonmaakster knikt begripvol. Hulp zal nu snel arriveren.

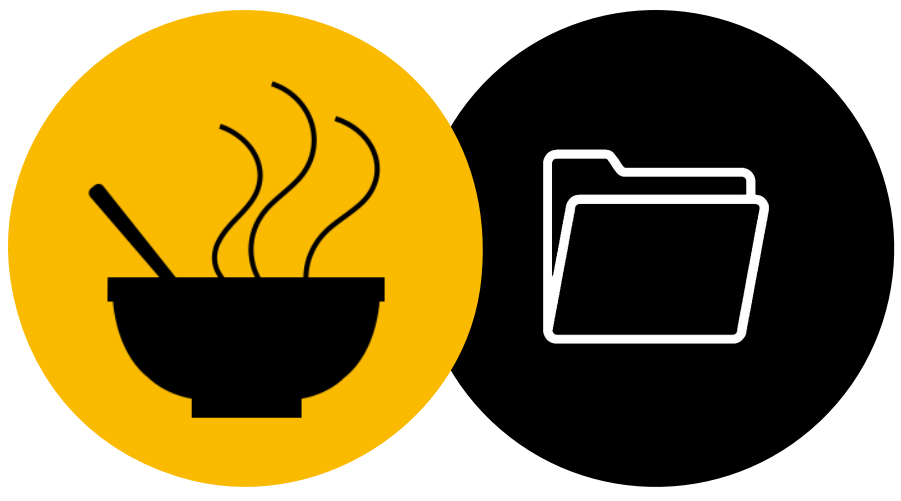

Tot mijn verbazing gaat ze rustig verder met het aanvegen van de vloer. Op haar gemak. Dan opent ze de deur. Ik roep nog wat en weer knikt ze begripvol.

Na uiteindelijk anderhalf uur komen de hulptroepen aangewandeld.

**Wees toch
een vent!**

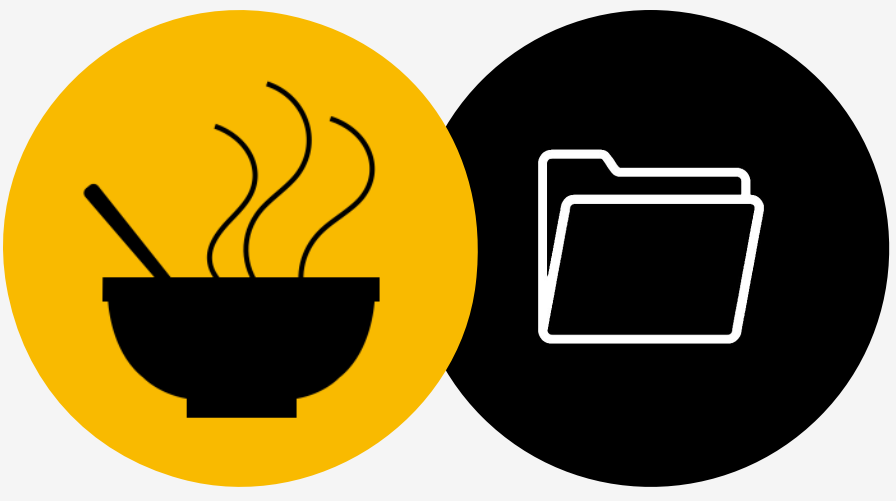

Wees toch een vent!

Ik lig op mijn rechter zijkant. Met dikke kussens in mijn rug voor extra steun. Elke drie uur word ik gedraaid. Dat is goed voor mijn longen. Zo krijgt mijn slijm geen kans om zich te nestelen en te ontsteken. De zenuwpijn in mijn benen heeft een ander schema. Ik hou het slechts een uur vol in dezelfde positie. Deze zeer heftige pijn wordt aanzienlijk minder in een andere ligpositie.

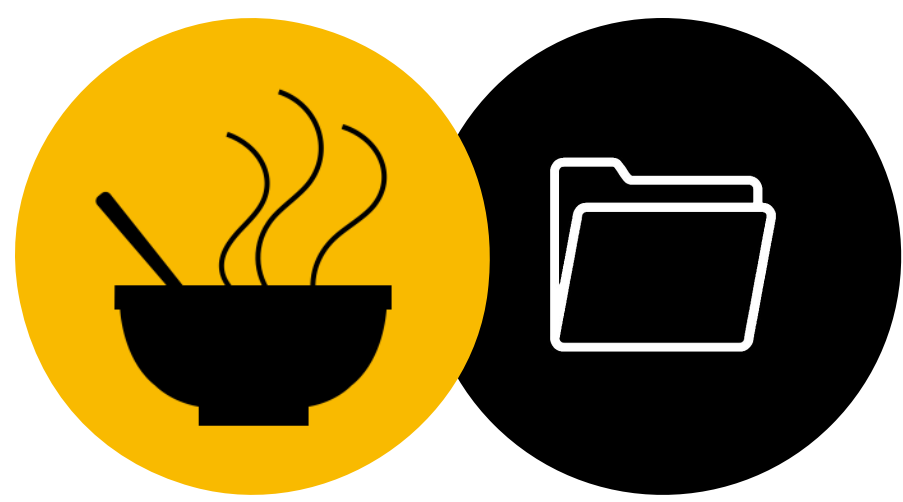
Het is 1 uur 's-nachts. Ik lig ruim een uur op mijn rechter zij. De pijn zwelt op tot een onuitstaanbare hoogte. Helaas ben ik niet in staat om mijzelf te verleggen. Ik druk met mijn hoofd op mijn alarmbel. Na een aantal minuten komt er een verpleger kijken. Zonder beschermende kleding mag hij niet binnenkomen in mijn geïsoleerde kamer. Door een kier vraagt hij wat ik wil. "Wil je me alsjeblief even draaien, want ik ga dood van de pijn?"

Zijn reactie: "Je ligt pas een uur op je zij en je moet nog twee uur. Ik kan dit schema niet veranderen. Je bent toch een vent? Of niet soms? Over twee uur kom ik terug om je te draaien. En niet meer op die bel drukken, want anders kom ik niet meer kijken." Hij doet de deur dicht en loopt weg.

Na twee lange uren - huildend van de verschrikkelijke pijnen - komt hij binnen. Hij draait me en de pijn verdwijnt.

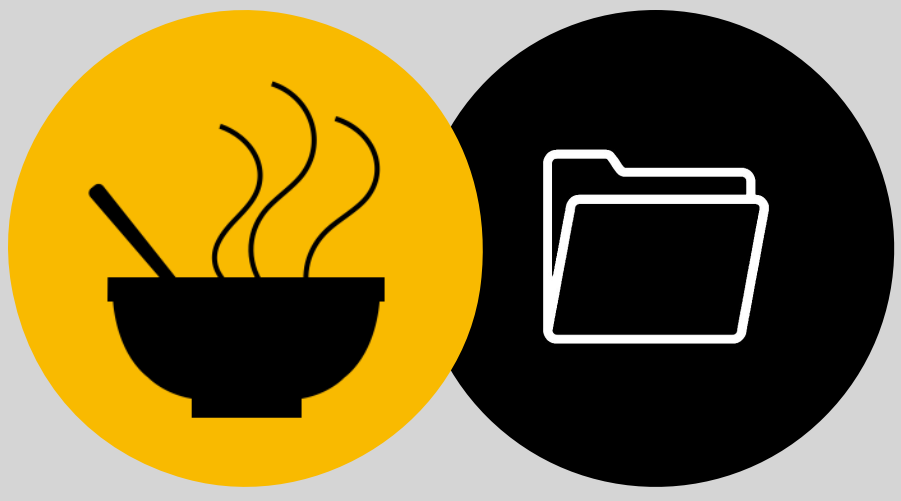

Reflectie opdracht:

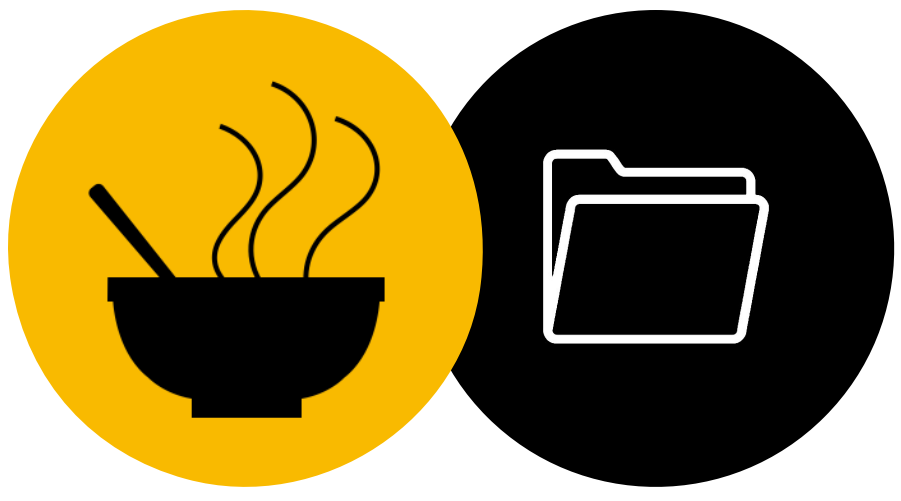
Wat kon beter? Wat ging goed?

Aandacht geven	Niet veroordelen
Begrip tonen	Op en top vriendelijk zijn
Complimenten maken	Passie tonen
Dank je wel zeggen	Querulant gedrag vermijden
Eerlijk zijn	Respect tonen
Flexibel zijn	Schuld op je nemen
Geduld hebben	Transparant zijn
Hulp bieden	Uitzonderingen maken
Interesse tonen	Vergeven
Jezelf zijn	Waardering geven
Kwetsbaar opstellen	Xenofobie vermijden
Luisteren	Yes You Can! zeggen
Mensen vertrouwen geven	Zekerheid bieden

Dodenlijst

Dodenlijst

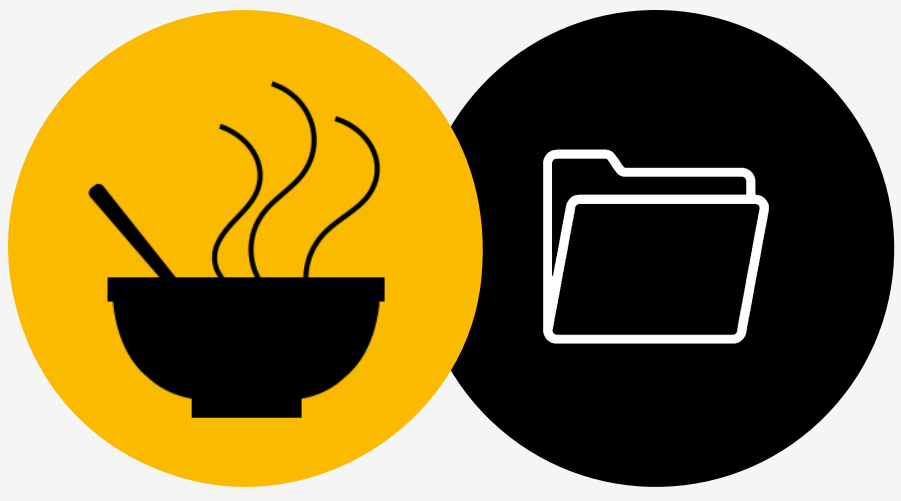
Mijn hoofd tolt, ik raak overspannen van de angst en de stress.

Wat kan ik doen om rustig en koel te blijven in mijn hoofd?

Misschien helpt meditatie. Mijn goede vriend Dion heeft mij een ontspanningsoefening geleerd: Je stelt je voor dat je met je voeten in het zand staat. Lekker stevig staan. Geworteld als een boom. De zon schijnt op je hoofd. Het witte of gouden licht gaat via je hoofd naar binnen en stroomt door je lichaam naar beneden. Elke cel in je lichaam wordt gezuiverd. Alles wat onrein is verdwijnt via je voeten in het zand. Dit heb ik uren lang gedaan. De grond onder mijn voeten begint al behoorlijk smerig te worden.

Ook mijn begrafenis beleef ik wel 1000 keer. Wie komen er? Is het druk? Wie gaat er iets zeggen?

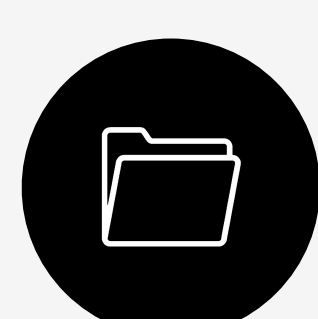

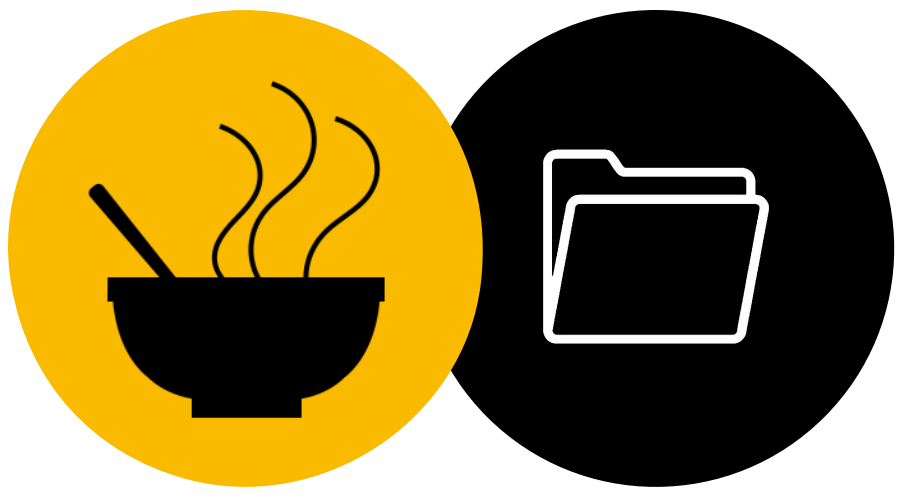

En wat wordt er gezegd? Welke muziek wordt er gedraaid? Tot in detail voorgesteld hoe het gaat worden. Ik merk dat ik van deze 'oefening' niet echt rustig word.

Dan begin ik in mijn hoofd een lijst op te stellen. Een soort geheugenoefening. Een lijst met heerlijke koele drankjes. Steeds langer en langer. Ik heb namelijk een enorme dorst. En ik heb het warm. Zo warm dat ik geen kleren draag en mij door bezoekers laat natspuiten met een plantenspuit.

In een korte tijd maak ik verschrikkelijke dingen mee. Veel leed is te voorkomen, maar niet elke zorgverlener doet zijn stinkende best. Iedereen laat wel eens een steekje vallen. Maar in sommige situaties heeft dit fatale gevolgen.

Daarom begin ik met het opstellen van een nieuwe lijst. Dit keer een lijst van vreselijke personen die ik ga ombrengen als ik dit overleef.

Mijn dodenlijst:

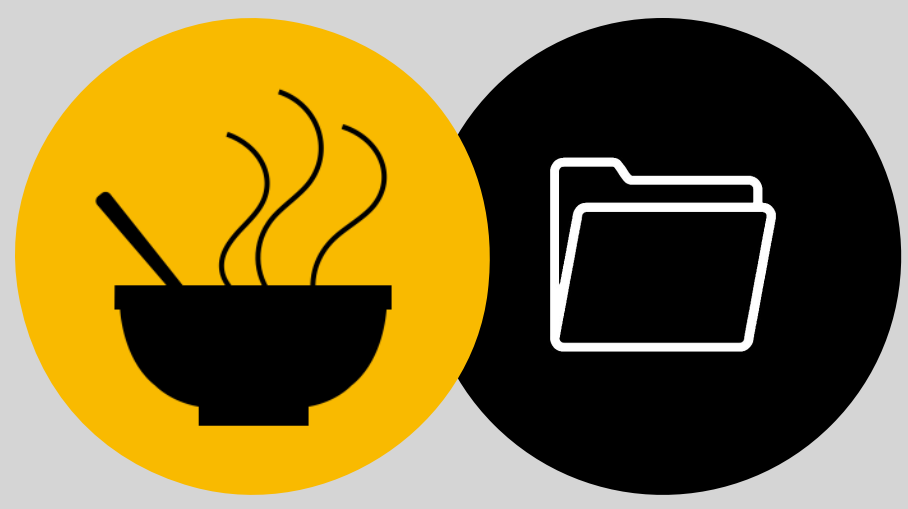
- 1) experimentele dokter**
- 2) wees-toch-een-vent-verpleger**
- 3) zuster die zegt dat ik mijn slijm moet doorslikken**
- 4) zuster die mijn intercom vergeet aan te zetten**
- 5)**

Dit gaat door tot een stuk of 15 mensen die ik ga ombrengen.

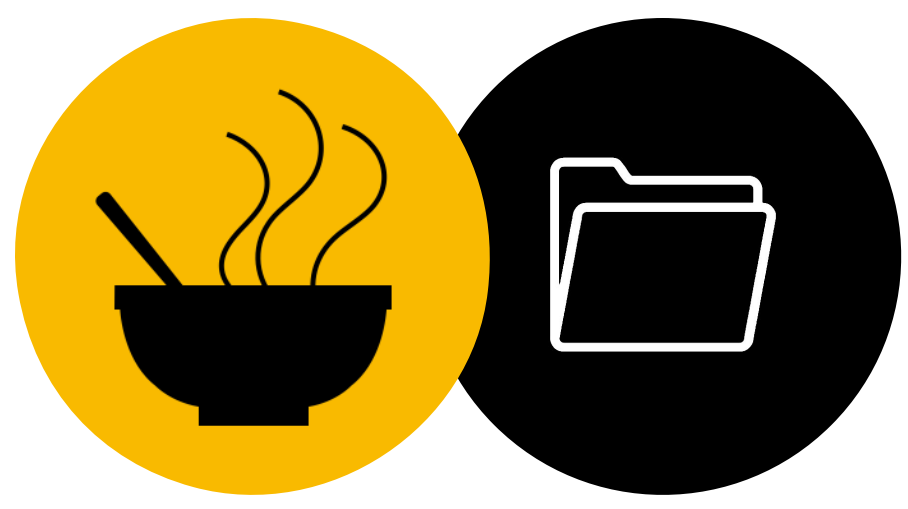
Uiteindelijk verander ik van gedachten. Dit is negatieve energie. Dit helpt niet. Misschien moet ik dit verhaal maar niet opschrijven.

Want als ik ooit weer in het ziekenhuis beland, dan overleef ik het zeker niet.

Vriendschap

Vriendschap

Marleen en ik zijn helemaal blij. Zojuist de vooraankondiging van de bruiloft per SMS naar onze vrienden gestuurd. Kunnen ze alvast hun agenda's blokken. Hieronder een van de eerste reacties via de mail:

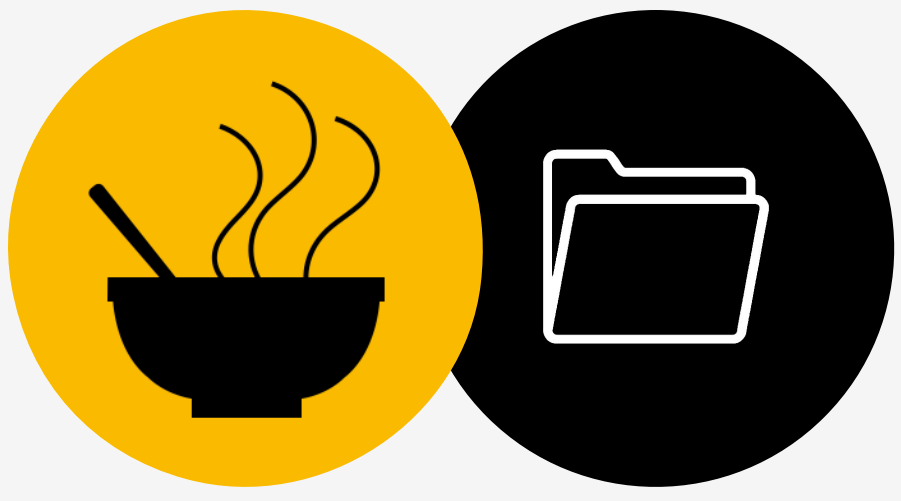
"Hey Dolf, bedankt voor je uitnodiging.

Voordat ik die accepteer wil ik eigenlijk eerst dat je uitlegt waarom je je naar mij toe zo raar gedraagt, en dat weer terugdraait zoals het was. Op zich hoef ik helemaal geen dankjewel voor het feit dat ik je verlamde lichaam verzorg met een natte waslap, en je uitleg dat ik net als toen mn vader op sterven lag je aan het helpen ben, een mooi tijdschrift voor je koop, en op de fiets naar dat fuckin ziekenhuis kom om je de hele tijd moed in te spreken, en 30 films voor je meeneem en je af en toe opbel om te vragen hoe het gaat,

en dat terwijl ik 60 u per week werk en ook nog 2 x 2 uur per week aan het bed

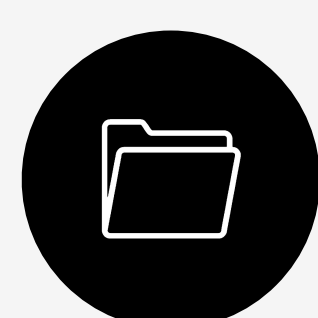
my-classroom.online

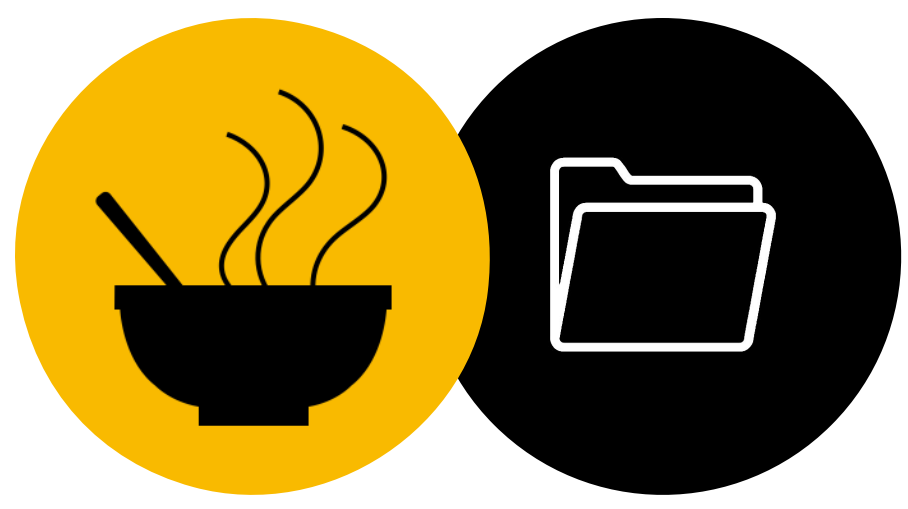

van mn moeder zit, en toch nog ergens de energie vandaan haal om een aantal avonden aan jou bed te zitten. Hoef je allemaal helemaal niet voor te bedanken, zou leuk zijn als je iets ervan zou zeggen, het zou zelfs van goede manieren getuigen maar wat mij betreft geen noodzaak. Maar als je dan tegelijkertijd Bart WEL met emotionele dankwoorden overlaadt zelfs meerdere malen, dan vind ik dat eerlijk gezegd om te kotsen als ik verder niks meer van je hoor. Krijg ik mn films eigenlijk nog wel terug? Of is het mooi meegenomen zo? Was het niet goed of niet genoeg wat ik voor je gedaan heb??

Dolf, veel succes met alles en als je wilt dat ik kom of uberhaupt nog met je om wil gaan, aub eerst ff normaal gaan doen."

Ehh..., bedankt voor je 30 films en het mooie tijdschrift?

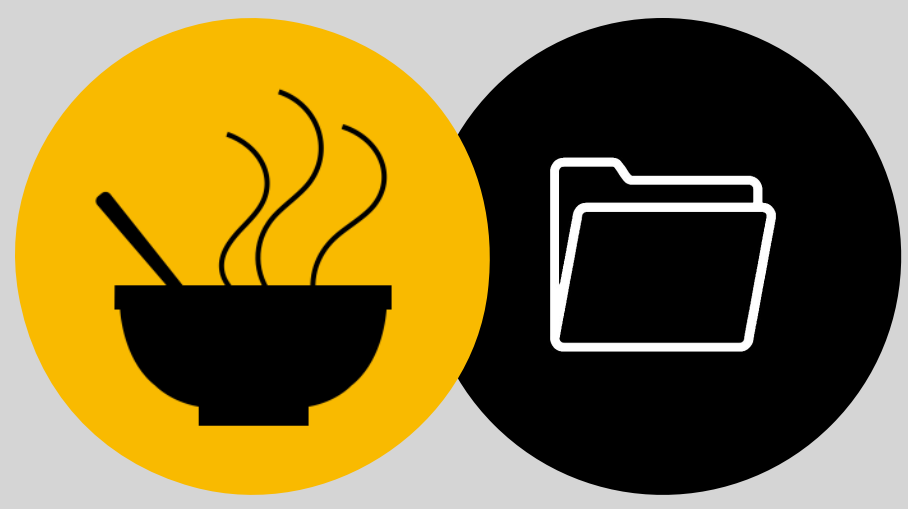

Reflectie opdracht:

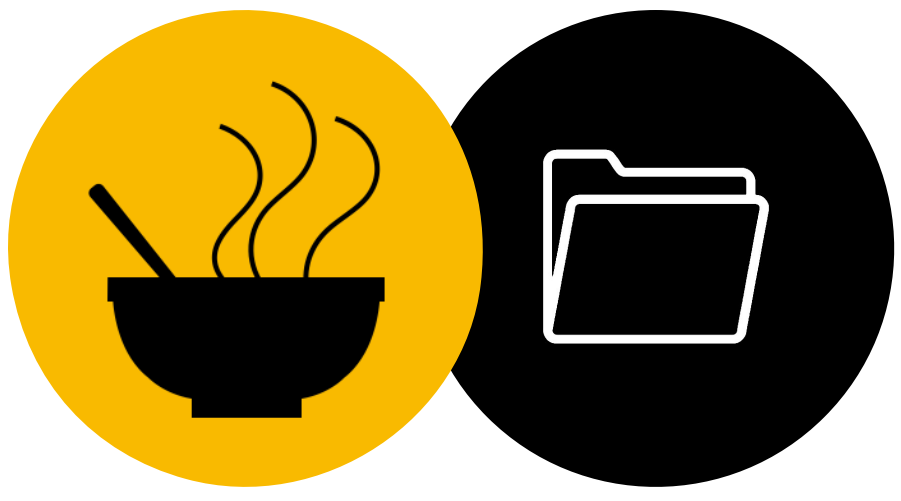
Wat kon beter? Wat ging goed?

Aandacht geven	Niet veroordelen
Begrip tonen	Op en top vriendelijk zijn
Complimenten maken	Passie tonen
Dank je wel zeggen	Querulant gedrag vermijden
Eerlijk zijn	Respect tonen
Flexibel zijn	Schuld op je nemen
Geduld hebben	Transparant zijn
Hulp bieden	Uitzonderingen maken
Interesse tonen	Vergeven
Jezelf zijn	Waardering geven
Kwetsbaar opstellen	Xenofobie vermijden
Luisteren	Yes You Can! zeggen
Mensen vertrouwen geven	Zekerheid bieden

De fysiotherapeut

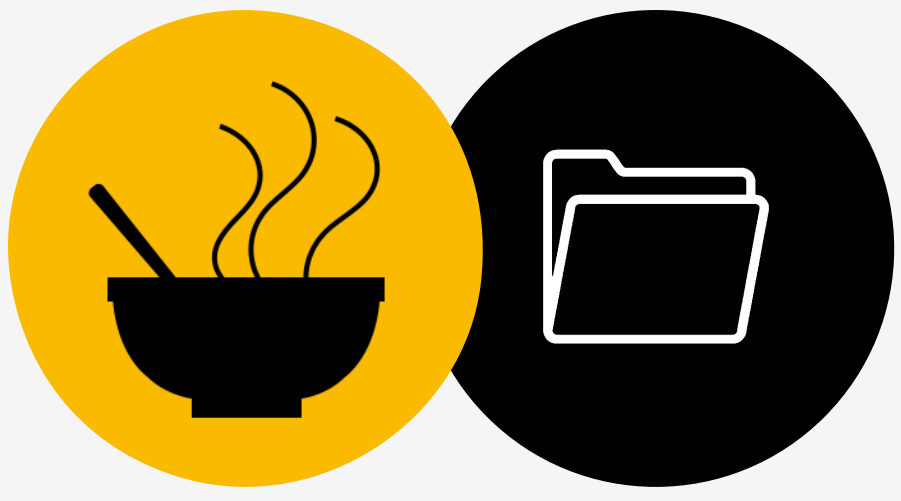
De fysiotherapeut

Na 91 dagen eindelijk naar huis. Weer bij mijn vriendin (inmiddels vrouw) en kinderen.

Ik kan nog maar net lopen met een rek. Eigenlijk hoor ik thuis in een revalidatiecentrum. Maar door de besmettelijke MRSA-ziekenhuisbacterie ben ik daar niet welkom. Dit betekent dat Marleen er thuis nog een kind bij heeft: mijn sokken aantrekken, mij de trap op duwen, mij in bed tillen. Ik ben net een klein kind. Alleen het spannende verhaaltje voor het slapen gaan laat ze achterwege. Gelukkig komt morgen de fysiotherapeut aan huis. Intensief werken aan mijn herstel, zodat ik snel weer zelfstandig word.

Ik zit op een houten stoel aan de keukentafel. Een beetje ongemakkelijk, want mijn billen zijn verdwenen na drie maanden stil liggen op bed.

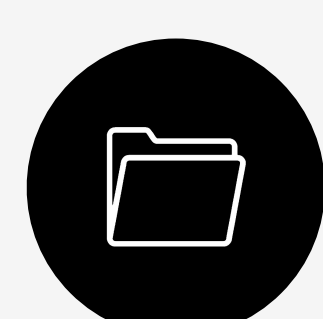

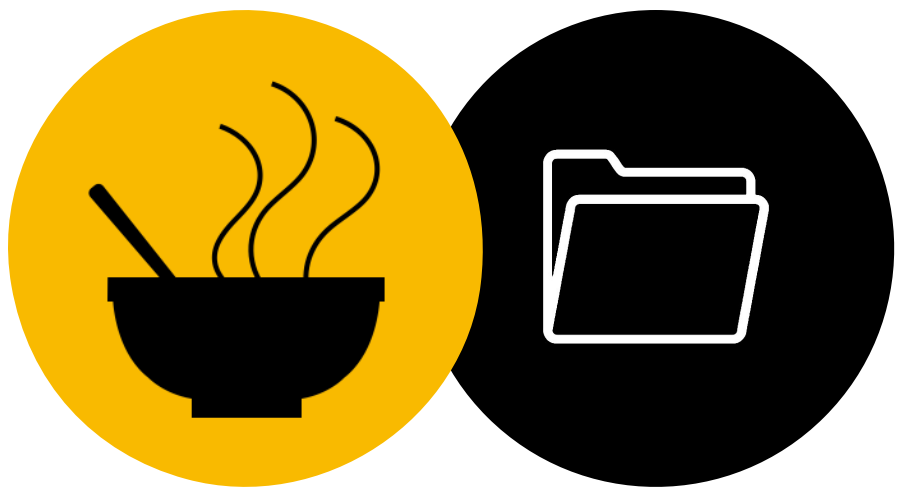

Ik kijk naar buiten en zie een jonge man met hippe schoudertas zijn fiets parkeren tegen ons keukenraam. Dat is vast mijn fysiotherapeut. Hij lijkt erg jong. Zeker in vergelijking met de grijze 54-jarige fysiotherapeut van het ziekenhuis.

Hij belt aan. Het looprek staat in de schuur, want ik ga indruk maken met mijn krukken. Met veel moeite kom ik in de gang en open de deur. Hij geeft mij een hand en stelt zich voor. Hij steekt direct van wal met een scherpe analyse:

- 1) "Nou meneer Juliet, er zit nog niet veel kracht in die hand."**
- 2) "Ik zie dat ook het lopen nog niet zo vlot gaat."**
- 3) "Kunt u een stukje de trap op lopen? Aha, dat doet u helemaal verkeerd."**

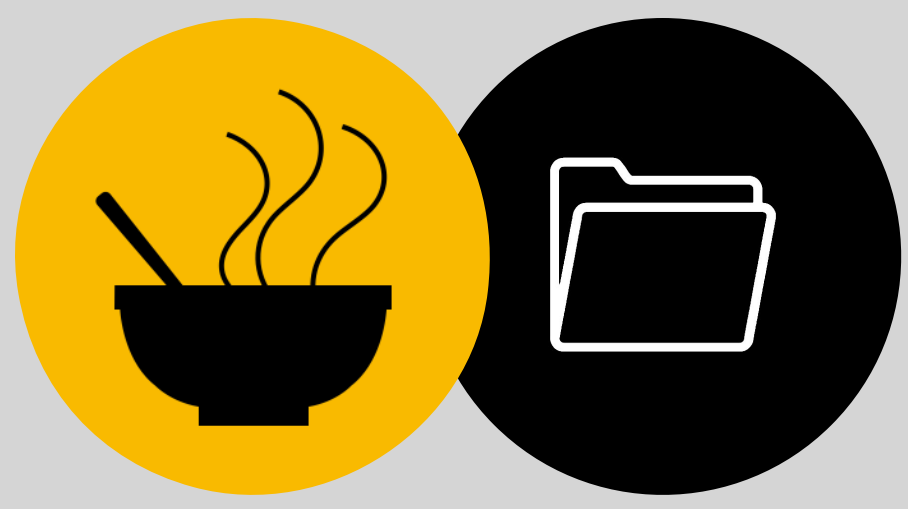

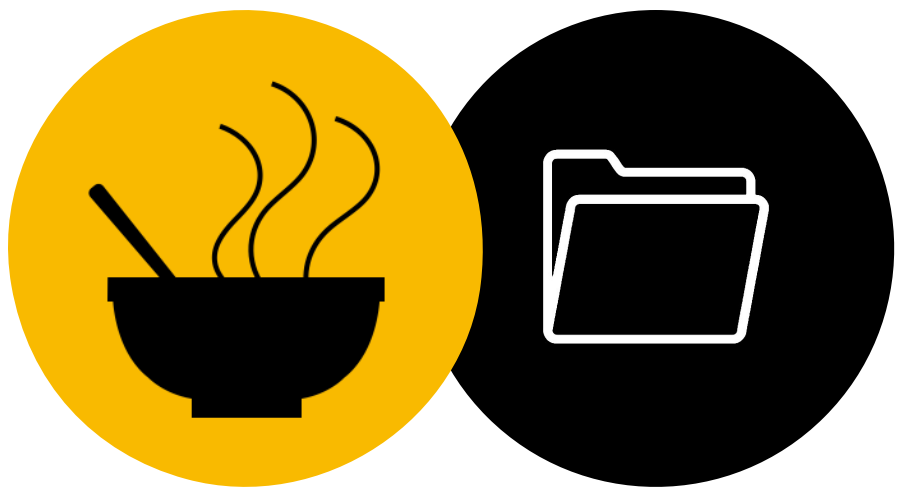
Het gesprek komt zo aardig op gang. Hij vervolgt zijn betoog: "Zeg maar gewoon 'je' tegen mij hoor. Mag ik u ook met 'je' aanspreken?".

Al snel blijkt dat deze jonge professional (23) net is afgestudeerd. Het is zijn eerste baan. Hij bedoelt het vast goed.

Meisje van 19 jaar

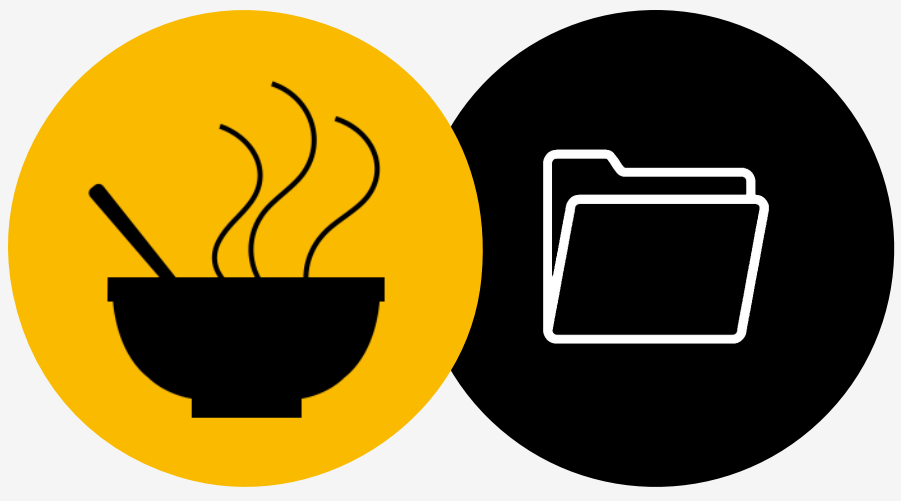
Meisje van 19 jaar

Ik zie mijzelf graag als een sterke en sportieve man: judo, karate, boxen, fitness. Het is dan ook extra moeilijk om te beseffen dat ik niet eens meer in staat ben om de sleutel van mijn voordeur rond te draaien in het slot.

Dit wordt zelfs wetenschappelijk bewezen. Een ergotherapeut prikt met plastique naalden in mijn vingers, om vast te stellen of ik voldoende gevoel heb. Dit gaat prima. Dan krijg ik een soort knijpveer in mijn hand met daarop een klokje.

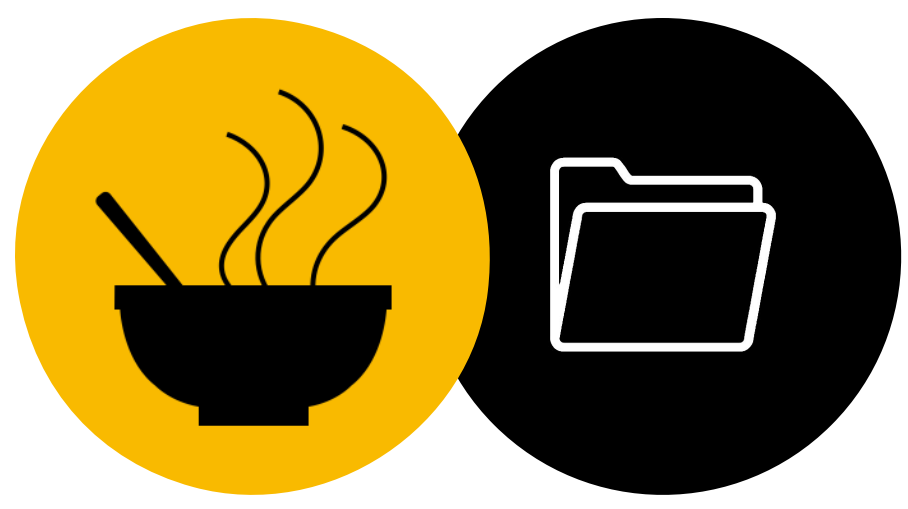
Dit klokje geeft aan hoe hard ik kan knijpen. Na vijf keer knijpen scoor ik gemiddeld een '23'. Is dat goed? De therapeut pakt een tabel uit de kast om te bepalen wat deze score betekent. "Je hebt de kracht van een meisje van 19 jaar."

De therapeut probeert er nog wat van te maken en geeft aan dat deze methode niet volledig zuiver is. Maar het is al te laat. Ik ben veranderd in een meisje van 19 jaar. Maar dan wel een meisje met snor en baard, inclusief een beetje overgewicht.

Toch iets minder aangenaam dan de titel van dit verhaal doet vermoeden.

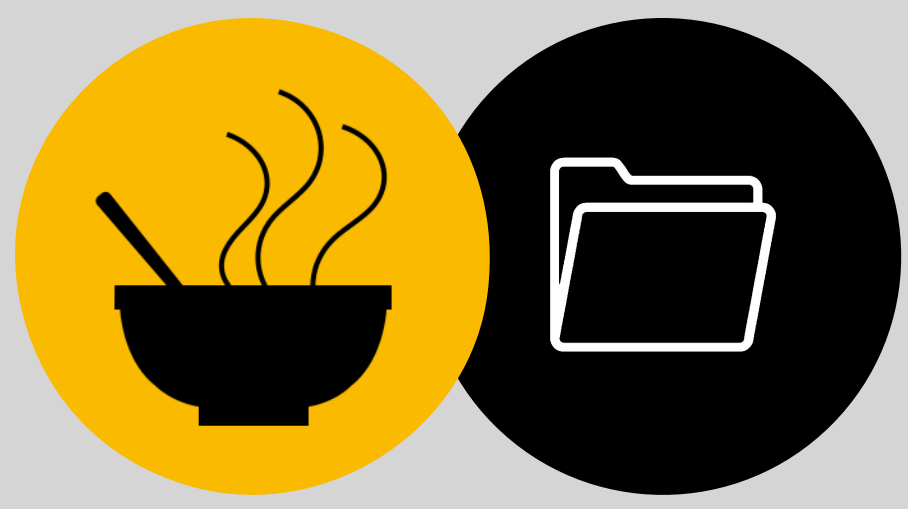

Reflectie opdracht:

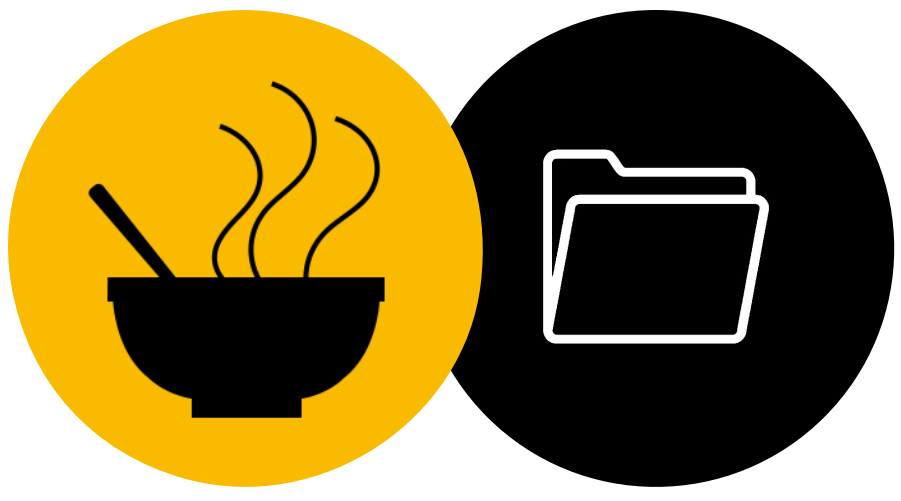
Wat kon beter? Wat ging goed?

Aandacht geven	Niet veroordelen
Begrip tonen	Op en top vriendelijk zijn
Complimenten maken	Passie tonen
Dank je wel zeggen	Querulant gedrag vermijden
Eerlijk zijn	Respect tonen
Flexibel zijn	Schuld op je nemen
Geduld hebben	Transparant zijn
Hulp bieden	Uitzonderingen maken
Interesse tonen	Vergeven
Jezelf zijn	Waardering geven
Kwetsbaar opstellen	Xenofobie vermijden
Luisteren	Yes You Can! zeggen
Mensen vertrouwen geven	Zekerheid bieden

Het mag wat kosten

Ziekenhuiskosten

Ik ben erg nieuwsgierig naar wat het allemaal kost. 91 dagen in het ziekenhuis.

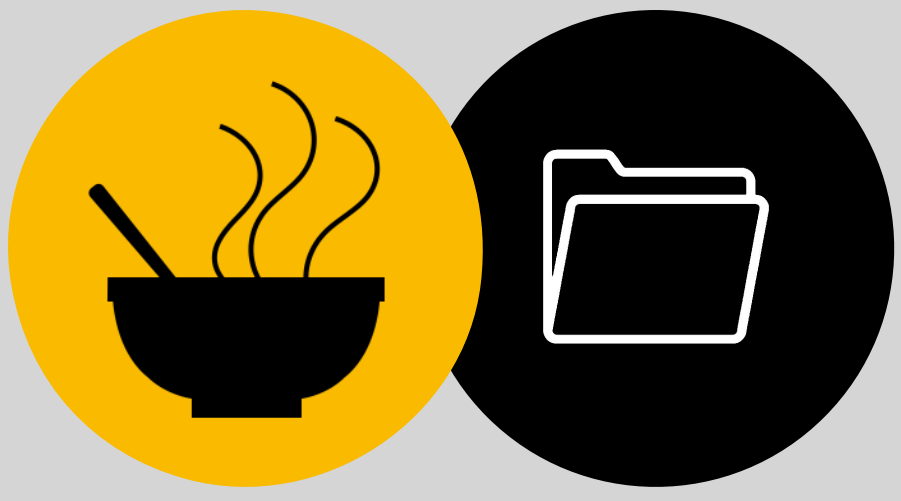
- 50 dagen Intensive Care**
- 41 dagen Afdeling Neurologie**
- Medicijnen**
- Fysiotherapie**
- Ziekenhuiseten**
- Verpleegsters aan mijn bed**
- Doktersadviezen**
- Beademingsmachines**
-**

Het ziekenhuis heeft tot nu toe iets meer dan 150.000 euro gedeclareerd bij mijn verzekeraar. Oftewel zo'n 1.650 euro per dag.

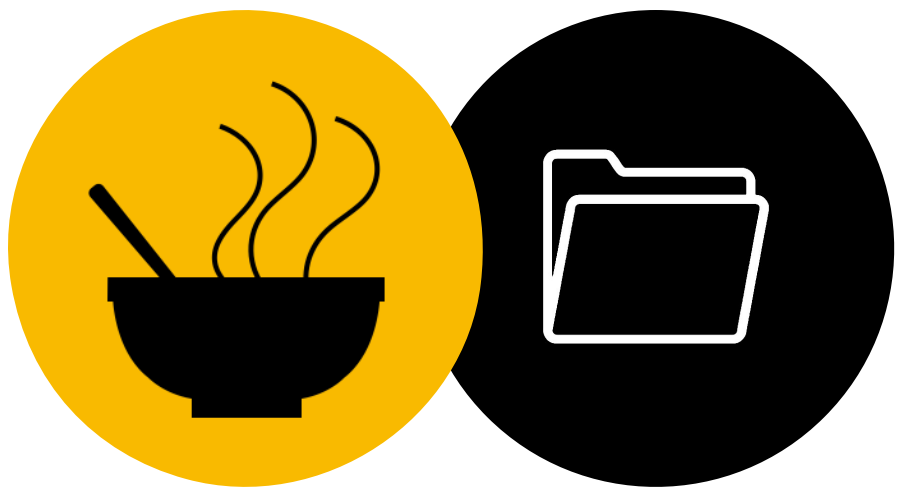
Het mag gelukkig wat kosten.

my-classroom.online

Feedback

Feedback voor het Ziekenhuis

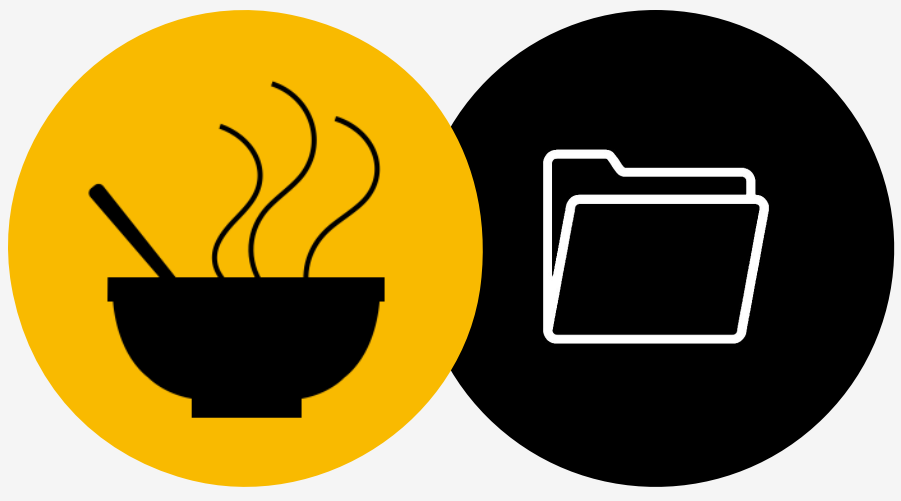
Ze willen graag weten hoe ik mijn bezoek heb ervaren.

Feedback voor Intensive Care

Complimenten:

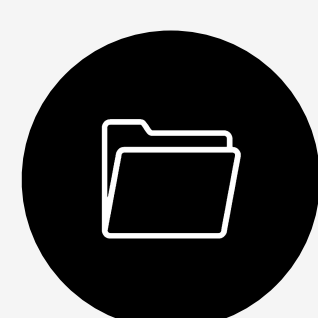
- Ik leef nog: dankjewel!**
- Professionaliteit en inlevingsvermogen van enkele verpleegkundigen**
- Flexibiliteit bezoektijden**
- Ondersteuning en nazorg van IC op afdeling**
- Het comfort van een warme molton**
- Geestelijke verzorging**
- Prettig contact met familie: uitleg, tips, geruststellen**
- Professionele fysiotherapeuten**

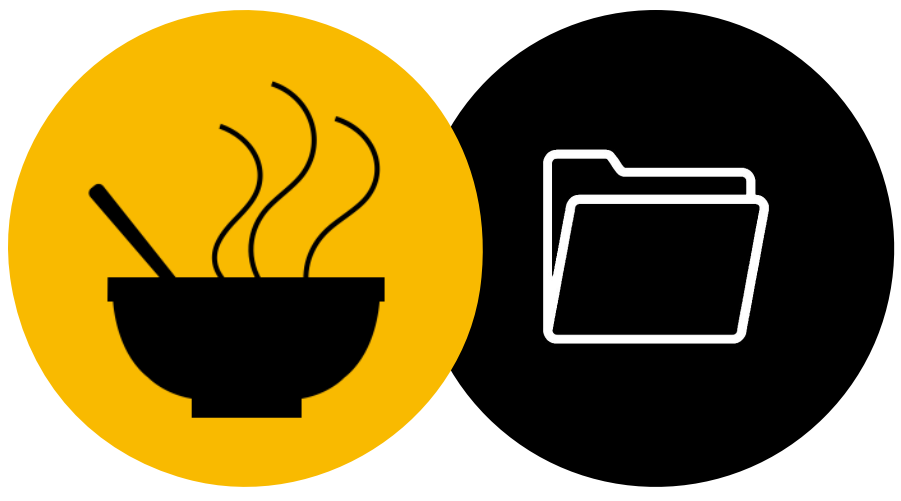

Adviezen:

- **Gedetailleerde uitleg over verloop ziektebeeld.**
- **Doelen meegeven.**
- **Kennis van beademingsmachine bij medewerkers vergroten.**
- **Veiligheidssystemen beademing controleren / verbeteren.**
- **Beter luisteren naar de suggesties van patient zelf.**
- **Tijd nemen voor communicatie. Meer hoop geven.**
- **Meer inlevingsvermogen tonen bij totaal afhankelijke patient.**
- **Zo min mogelijk personeelwisselingen.**
- **Angst wegnemen.**
- **Temperatuur in kamer beter kunnen regelen.**
- **Meer overleg met dokter, ook bij isolatie.**
- **Meer kennisoverdracht bij onbekende aandoeningen.**

Feedback voor Afdeling Neurologie

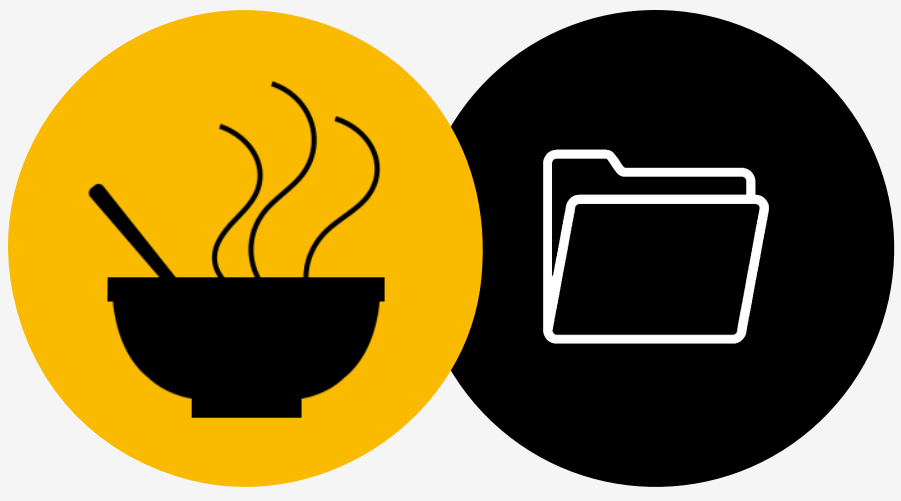
Complimenten:

- Prima eten / maaltijden**
- Professionele fysiotherapeuten**
- Verbeterde zorg n.a.v. klachtengesprek**
- Verschaffen hulpmiddelen voor thuis**

Adviezen:

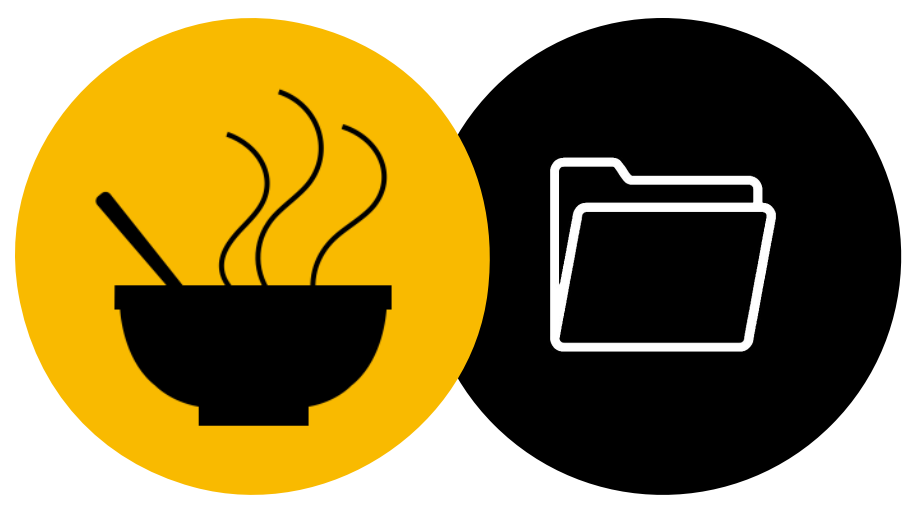
- Schone, opgeruimde kamer**
- Kortere wachttijden na drukken op alarmbel of informeer patient over langere wachttijden**
- Respectvolle behandeling, ook onder druk**
- Op tijd eten, zonde voeding, drinken, medicijnen**
- Intensievere zorg na IC: verleggen, massage**
- Angst wegnemen**
- Juiste medicatie geven, meer controles doen**
- Betere overdracht bij overgang van IC naar afdeling**

-
- Meer fysio
 - Verbeteren samenwerking IC / Afdeling
 - Rekening houden met impact van bijna dood ervaring
 - Rekening houden met impact van isolatie
 - Juiste behandeling bij extreme pijn
 - Meer daadkracht: niet wachten tot maandag, direct arts inschakelen
 - Betere veiligheidsmaatregelen MRSA
 - Nazorg ontslag; meer aandacht, betere begeleiding zowel fysiek als psychisch

Interesse in een persoonlijke toelichting? Neem gerust contact op via linkedIn: <http://nl.linkedin.com/in/rudolfjuliet>

my-classroom.online